

Η κλυσματώδης και περὶ νόμον κελκτεζυγὴ Γκαμπὸ Ντε λὸς (Ἰὸς δεξιὸς 2ον)

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΒΑΛΙΕΥΣ ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΥΓΑΛΙΑΣ

Ἰουλ. 6

29 Νοεμβρίου 1913

Τὸ φύλλον 10 λεπτά

Η „ΚΥΡΙΑΚΗ“

Εκδομένη υπό των Εκδοτικών Καταστημάτων της «Ακροπόλεως»

Ιδιοκτήτης: ΒΛ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑ ΠΡΟΠΛΗΡΟΥΣΑΙ Έτησι δία τὸ Ἐσωτερικὸν Δράχμα 6. » » Ἐξωτερικὸν Φράγκον 10.

ΕΤΟΣ Α΄.

29 Νοεμβρίου 1913

Ἄριθ. 6

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λάθουν γινώσκοντες οἱ ἀναγνώσταί μας περὶ δικαίως τῶν ἀπαντήσεων τῶν ἐπιστολῶν τῶν καὶ συμφορῶν, ἀναβάλλομεν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ δρου διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Ἄσκι ἐπιστολαὶ λοιπὸν ἐστάλησαν πέραν τῆς 26ης Νοεμβρίου καὶ δὲν φέρουν ἑσωκλήσεις τὸ δεκάλεπτον γραμματικῆς μου, τὸ ὀριζόμενον τέλος διὰ τὸ τροχίβον μείον τῆς «Κυριακῆς», δὲν θὰ εἶνε δύνα τὸν νὰ τύχουν ἀπαντήσεων. Ὁ ὄρος θὰ ἔφαρμισθῆ ἀπολύτως δι' οἰονδήποτε ἀνεξαίρετως περιμένει μίαν ἀπάντησιν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μας.

Ὁ διαγωνισμὸς τῆς «Καλλονῆς» δὲν εἴρε πολλοὺς ὑποστηρικτάς μεταξὺ τῶν ἀναγνώστων μας. Ἴσως δὲν κατενόηθη ἡ παρῆκοσι ὁ σκοπὸς του. Δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀνευρεθῆ μεταξὺ τῶν ἀναγνώστρων ἡ ἄφροδιτὴ τῆς Μήλου, ἀλλ' ἐκείνη ἡ κερὰ ἢ δεσποινίς ποῦ εἶχε τὰς περισσοτέρας συμπαθείας εἰς τὸν τόπον τῆς. Ὅπως εἶπα τὸν ἀκαθάλαστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐπιτρολευσόμενοι ἀργότερα νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς αὐτόν.

Ὁχι μόνον δοθέντες εἰς τὴν «Κυριακὴν», ἀλλὰ καὶ μεγαλειότερον εἰς τοὺς φίλους σας ἐπιχειρηματίας, ἐμπόρους, βιομηχάνους καὶ ἐπιστήμονας θὰ κλέψετε, ἀνιστῶντες τὸν περιοδικὸν μας, ὡς μέσον διαφημιστικόν. Ἡ «Κυριακὴ» διαθέτεται ἀπλήστως ἀπὸ ὅλας τὰς τάξεις καὶ ἀπὸ τὸν καλλιτέρον κόσμον καὶ ἀπὸ τὸν λαόν. Δείξάτε τοὺς ἐνα φύλλον καὶ λέστε τοὺς τὴν γινώσκοντες. Ἄς μᾶς γράψουν. Θὰ τοὺς ἀπάντησωμεν ἀμέσως.

Ἐκάματε ὅτι σὰς ἐπιστῆσαι καὶ προηγουμένως; Ἐγράφετε εἰς τοὺς συγγενεῖς σας ἢ φίλους σας ποῦ εἶνε ἐπίστρατοι ἐξωσυστοιτῶτες τὴν «Κυριακὴν»; Τοὺς ἐστὶ λατε ἐνα φύλλον; Δικιμάτατε Θὰ ἐνθουσιασθοῦν καὶ θὰ εὐχαριστῶνται περισσώτερον καὶ ἀπὸ σὰς ἀκόμη, διότι αὐτοὶ περιμένον μίαν ἀναπάντησιν, μονότονον ζωὴ καὶ περιμένουν μὲ θύλα καὶ ποῦ θὰ τοὺς διεσκέδαζε, ὅτι τοὺς ἔκαμε νὰ ζῆγουν τὴν σκληραγωγίαν καὶ τοὺς κέποις εἰς τοὺς ὁποῖους ἀναγκάτως ὑποβάλλεται ὁ στρατιώτης. Μὴ ἀνοθελλάτε. Κλέψατε τὸ τώρα.

Προσεχῶς θὰ δημοσιεύσωμεν ἐνα πρῶτον τότεπων μυθιστόρημα ποῦ θὰ ἐνθουσιάζῃτο ὅλους. Ὁ «Τζὶμ Πάππας», εἶνε φημίμενον ἀπὸ ἀνθρώπων ποῦ ἔζησε στήν Ἀμερικὴν πολλὰ, ἐγγεσίθη μὲ ὅλας τὰς τάξεις, ἐμὲ λέγεται τὴν Ἀμερικανικὴν ζωὴν, περιηγηθῆ ὅλας τὰς πόλεις ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικῆς μέχρι τοῦ Εἰρηνικῆς καὶ ὁ ὁποῖος θὰ σὰς

περιγράψῃ ὅλας τὰς περιπέτειάς του, θὰ σὰς πῆ τὰς ἐντυπώσεις του μὲ τρόπον καὶ χροιάσιν ἀγνωστὰ εἰς τὰ ὀλληνικά σημερινὰ μυθιστορήματα, ὅχι μόνον τὰ λαϊκά, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν ὑψηλοτέρας απαιτήσεις.

Σήμερα σὸ ἡ σελὸν σας θάξωτε τὴν χαρακτηριστικὴν καὶ διάσημον Γαλλίδα ἡθοποιὸν Γκαμπὸ Ντελὸς, ἡ ὁποία, ὡς ἐνθυμῆσθε, ὑπῆρξεν ἐρωμένη τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας καὶ ἐννεον ἀφορμῆ νὰ χάσῃ τὸ στέμμα του. Τώρα μετέβη εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην νὰ δρῆσῃ δράμας καὶ δολοφονίας. Ἄ! Ἀμερικανικὴν ἑρασιμαντὴν λέγουσιν ὅτι ἐβρεσε μαζὶ τῆς 180 μυριάσιν τε μάτα ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μὲ καπέλλα καὶ ὅτι τὰ φοριμάτα τῆς ποῦ φορεῖ στή σκηνῇ τὰ κρατεῖ σὸ χεῖρ τῆς σ' ἑνα μικρὸν τσαντάκι. Ἀπ' αὐτὸ μορπειτε νὰ καταλάβετε τί φορεῖ ἢ μάλλον τί δὲν φορεῖ παρὸς τὴν ἐξοικονομησὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Πραγματικῶς τὸ βρασιλιανόν τῆς ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ ἐνα ... μεγάλο κολλιὸν ἀπὸ μαργαριτὰ καὶ ποῦ στοιχίζῃ ἐκατομύρια. Ἴσως ὁ πᾶρχει καὶ κανένα βέλο ἢ κανένα ἑλασπρὸν κομματάκι μεταξωτῶν, ποῦ χρησιμοποιεῖται ἀλλὰ Ἰσκαῶρα Δόγχαν. Ὅπως εἶπατε οἱ Νεογυριακοὶ δὲν διακρίνουνται, οὕτε ζῆ τοῦν νὰ αὐθόνη τὸ βρασιλιανόν τῆς. Τοῦναντίον εἶνε ξετρολλημένοι μὲ τὴν κομῆσιν Παριζιανῶν, ἡ ὁποία κερδίζει ὅσα φανταστήτε. Ἡ σημερινὴ σκηνὴ ἔλασιν πρὸ παντὸς θάρρους, τὸ ἀπεθεῖξαν ἄλλως τε αὐτὸ καὶ αἱ ἑλληνικαὶ ἐπιθεωρήσεις. ὅσο λιγώτερος φορεῖ ἢ ἐπὶ σκηνῆς καλλιτέχνης τόσον καὶ καλλιτέρα ἡθοποιὸς εἶνε.

Οἱ ἀναγνώσταί μας θὰ παρατηρήσουν ἴσως, ὅτι καθε φύλλον τοῦ περιοδικῆ μας, χωρὶς νὰ ἀπαμαρτύνεται ἀπὸ τὴν χαρακτηριστικὴν του μερῆν, διασκεῖται λιγύκι ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τὸ κάμωνομεν αὐτὸ διότι δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ὑπάρῃ καὶ ἢ ἑλασπρὸτερα ὑποψικὰ μονοτονίας. Εἶνε ὡς νὰ λέγαμε ὅτι ἡ «Κυριακὴ», διαφερούσα πάντοτε τὴν χαρὰν τῆς, τὸ χαμόγελό τῆς, τὴν δροσιὰ τῆς, τὸν ἐκνὸν τῆς τέλος πάντων, παρουσιάζεται μόνον καθὲ Κυριακὴν καὶ μὲ κινώμενα τουαλέτα.

Δεῖ θὰ μπορούσα νὰ μὴ σημειώσω ἐδῶ μὲ ἰδιαίτερον χαρὰν τὸ ὡραῖοτατον ποίημα, ποῦ μᾶς ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ μᾶς στειλῇ ἡ «Ἐξοικονομῆ» ἀπὸ τὸ Μετσόβιον. Μιὰ γλυκύτατη δέησι, μὲ μωρῶμένην ἀέρα ἀπὸ τῆς εὐωδίας ποῦ ἐνέπνευσαν καὶ ἐβερων τὴν καλοτύχη στικῆν, ἐνα ἀνάβλεμμα τὸσο ἁθῶ καὶ γαμῶτο πῆσιν, μὲ φωνὴν τόσο γλυκυστὰ, εὐλαχρινῶς, ἑλληνικῆ. Καὶ τὸ περιῆρον εἶνε ὅτι μᾶς τὸ ἔσταλε καὶ ἐστὶ μειώσε κάτω ἀπὸ τὸ χειρόγραφο ἐνα ἀπλοῦστατο γαμῶτο μετρηφροσῶν. Ὅπως σὰς φαίνεται; ἐνὸς μερικὰ ἄλλα ποιήματα, ποῦ ἔλαθα καὶ ποῦ ἂν τὰ ἐδημοσιεύσα, θάκωναν ποὺς ἀναγνώστας νὰ τραβοῦν τὰ μαλλιά τοὺς ἀπὸ ἀπελπίσιν, ὅχι μόνον δὲν μ' ἐρωτήσαν ποῦς μοῦ φαίνονται, ἀλλ'

καὶ μοῦ συνέστησαν νὰ τὰ δημοσιεύσω ἄμείωσως.

Ὁ Ἀρχισυντάκτης ΘΕΑΜΑΤΑ ΠΟΥ ΛΕΙΖΟΥΝ ΗΘΕΛΑ ΝΑΒΛΕΠΑ

Ἡθελα νάβλεπα τὸν κ. Ζερόπουλον νὰ καταδικασθῇ νὰ διαβάσῃ διὰ ἐμοῦ γράφει.

Ἡθελα νάβλεπα τὸν ἑμπορο, ποῦ μοῦ πούλησε τὸ ἀδιάδροχο ποῦ φοροῦ, νὰ πικραθῇ ἀπὸ ὄρος ἔξω, τυλιγμένος σ' αὐτὸ, μὲ μέρα βροχερῆ χωρὶς ἀμπροβίλλ.

Ἡθελα νάβλεπα τὸν κοινὸν νὰ ἐπιβλήσεται μόνος του μὲ τὸ ξυράφι, ποῦ μεταχειρίζεται σὸ πρόσωπό του διὰ φορέσῃ τὴν ἑβδομάδα.

Ἡθελα νάβλεπα τὸ γιατροῦ, ποῦ μοῦ διώρισεν τὸ τονοτικὸν γιὰ τὰ νεφρὰ μου, νὰ τὸ πῆν μόνος του.

Ἡθελα νάβλεπα τὸν διευθυντῆν τῆς Ἐταιρείας τῶν τροχιοδρόμων νὰ περιμῆν τὴν γιὰ νὰ πάη σὸ δρόμο τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἡθελα νάβλεπα τοὺς ἰδιοκίτας τῶν δεκαπενταλέπιων γλυκῶν τῆς δου Σταδίου νὰ τρώνε τὰ γλυκὰ μόνον τοὺς.

Ἡθελα νάβλεπα τὸν ἰδιοκίτην τοῦ Γαλιτωπολιεῖον ὅλον πάνω κάθε βράδι νὰ γάλα μου, νὰ πῆν ὁ ἴδιος τὸ γάλα ποῦ μοῦ προσφέρει.

Ἡθελα νάβλεπα μερικὸς ἀναγνώστας, ποῦ εἰς τὰς ἀπαντήσεις τοῦ ἀγαπαστέου ἐπερωτήσαντο τοῦ Ἐλευθέρου Γάμου νὰ τὸν ἐρωτήσουν οἱ ἴδιοι.

Ἡθελα νάβλεπα τὸν ἀρχιεπίσκοπον νὰ πῆν ἔδοσε τὸ σχέδιον τοῦ σπληνῶ μου μὲ τὴν ἐλικοσθῆ, σινη σκὰλα ν' αἰταιδιὰ ζῆ μόνος του ἐνα μπουλο σὸ δεύτερον πάτωμα.

Ἡθελα νάβλεπα ὅλους τοὺς σοφῆρ σιθὴ θεοὶ τῶν κοινῶν διαβιῶν τὴν ὄρα ποῦ διασχίζον τὸ δρόμο καὶ ἔρχεται καὶ ἐπάνω τοὺς τὸ αὐτοκίνητο — καὶ νὰ μαι ἐγὼ σωφῆρ.

Ἡθελα νάβλεπα τὰ πρόσωπα τῶν γρασοῦν τῶν Ντορῶ, τὴν ὄρα ποῦ ἢ κυρίως φεύγουν καὶ ἀδεύαζον τὰ τὴν ὄρα.

Ἡθελα νάβλεπα τοὺς γεροντοὺς σιὰς ποῦ Ζαχαρίου, ποῦ καταστρώνουν τὰ σχέδια τοῦ Ἐθνωπαίου πολέμου, νὰ πῆγαιεν σὸ μέτωπο τῆς μάχης καὶ νὰ τὰ ἐγήγορῶν.

Ἡθελα νάβλεπα ἐνα ῥήτορα τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς νὰ καταδικασθῇ νὰ μελετήσῃ τὸ λόγο ποῦ ἔκαμε. Ὅπως θὰ σωθῇ τὸ ἔθνος.

Ἡθελα νάβλεπα τοὺς ποιητὰς τῶν πατριωτικῶν τροχιοδίων νὰ ἐπιλέσουν οἱ ἴδιοι διὰ τὸν σιὰς ἄλλους νὰ κάμωιν.

Τέλος ἤθελα νάβλεπα τὴν κυρία, ποῦ ἔδωσε τὴν συνίγαρ σιθὴ γυναῖκα μου γιὰ τὸ γλυκὸ ποῦ φάγωμε φῆς, νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ φάη μὲ γαρύ.

Ὁ Μερακλῆς

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΠΩΣ ΕΣΩΘΗ

Ὁ Γουίλλιαμ ἦτο νέος πολὺ αὐταίσθητος ἀπερραπῆς εἰς τὰ γυναικεία θέλητρα καὶ πλεὺ κανὸς κριτικὸς διὰ τὰς κινήσεις τῶν. Ὄταν συνήγισσε τὴν Ἐννο Σπῶν τὴν κατέταξεν εἰς τὸν κατόλογον τῶν ὠραίων, γλυκῶν πλασμάτων, ποῦ τὸν ἐνεπνεον καὶ τὸν ἐνθουσιάζον. Ἐπίσης ἔθετε φῆν, ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τοῦ κάμη τὴν τιμὴν νὰ συμπληρωθῆ τὸ ἥμισυ τῆς ἀθάλα, ἀνέξερα ὑπάρξεως του. Ἡ κριτικὴ αὐτῆ, πηλασημένη ὡς τὸς ἄλλες, ἔθεσε ἴατο εἰς τὰ ἑξωτερικὰ θέλητρα.

Στὴν ἑαυτῶν ὅμως ἄρχισε νὰ τὴν γνωρίζῃ διὰφορῶς ἰδιότητες τῆς ὠραίας του. πῶς δὲν ἐμάτνευε, ξερότηταν μπρῶς εἰς τὰ ἐκπληκτά μάτια του. Μιὰ μέραι ποῦ πῆγε νὰ τὴν ἐπισκευθῆ, ἐκείνη ἦταν καθισμένη πρὸ μιὰ πολυθρόνῃ μὲ τὰ πόδια τῆς πάνω σὸ τραπέδι. Ἐνα σιγαρέτο σὸ χεῖρ καὶ μπροστὰ τῆς ἑνα βιβλίον ἀπὸ κανῆ ποῦ δὲν εἶνε καὶ πολλὰ κατὰλληλα τὰ θε σπονιὰς. Μόλις ἄκουσε ὅμως τὰ ἐπίματά του κατέθεσε ἀμέσως τὰ πόδια τῆς, πῆγε ἔξω τὸ σιγαράκι καὶ ἔλαθε στῶσιν φρόνιμου καὶ ἀθῶου κοριτικοῦ.

Ὁ Γουίλλιαμ ἄνοιξε τὴ θύρα τοῦ δωμάτιου καὶ εὐδοκίαν ἐκεῖ καταΐτησεν τὴν μετῶς ἐπιστημον, σοβαρῶν. — Καλῆμέρα, τῆς λέγει. Μόλις ὅμως ἐκείνη τὸν εἶδε ξεκρινιάσθη καὶ λιγύκι καὶ τοῦ κἀνε γελιώνας μὲ τριζόνητα.

— ὦ, Σὺ εἶσαι; Γεῖά σου. Ἐνόμισα ποῦς ἦταν ἡ μαμὰ. Καὶ ἐξοῖκα τὸ σιγαράκι μου ἀπὸ τὸ παράθυρο. Σίματα, δὲν θέλει ἡ μαμὰ νὰ καπνίξω. Κἀθὲν δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰτί ἔχει ἀνησυχίαν εἰς τὸ κάπνισμα. Μήπως τάχα νομίζει, ὅτι θὰ μοῦ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνάπτυξιν; Παρ' ἑνα σιγάρε.

Ὁ Γουίλλιαμ κἀθησε σ' ἑνα κάθισμα καὶ ἔκαμε πῶς δὲν ἄκουσε τὴν προσφοράν, θῆκα με πῶς δὲν εἶδε τὸ πακέτο μὲ τὰ σιγαρά. Ἀραῦ εἶνε ἀπορησῆ; ἢ νὰ παντρουθῆ τὴν Ἐννο, τὴ θεωροῦσε δικὴν του κίβλας καὶ ἤθελε τὸν ἐαυτὸν του προσεβεβλημένον μὲ τὸν πρόπον τῆς.

— Δὲ μ' ἀρέσει νὰ σε εἶλω νὰ καπνίζης, τῆς κάνει. — Γιατί; ἀπεκρίθη ἐκείνη διὰ μὲ πηγαίνεις; Δὲν καπνίζω ὄμωρα; Μόθε με. — ὦ. Δὲν εἶνε αὐτὸ. Δὲν μ' ἀρέσει νὰ καπνίζης, λέγει ὁ νέος.

— Γιατί; Αὐτοῦλαί πολύ. Σὴν τὴ μαμὰ καὶ ἐοῦ τότε. — Δὲν νομίζω ὅτι τὸ κάπνισμα εἶνε κακό, ἀλλὰ τὸ κάνω ἐπειδὴ — ἐδῶ τοῦ δὲ θῆκε ἡ γλῶσσα, τὰ λόγια του ἀκόνταν — ἐπειδὴ... σ' ἀγαπῶ.

— Σοβαρὰ, Γουίλλιαμ, εἶσαι ἀπαράλλακτος ἢ μαμὰ. Τῆς ἴδιος σκουριασμένες ἰδέας. — Νομίζω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παρακῶ τῆς τὴ κτήτερ σου γιὰ ἐνα πρᾶγμα τόσο τιποτένιο καὶ τὴν ξεσερῶσῆς. Ἄν ἐπρέκειτο τοῦλάχιστον γιὰ τίποτε σπουδαῖο, σοβαρῶ, θὰ μπορούσες νάχης καμμά δικαίολογια.

— ὦ. Δὲν τὴν ξεσερῶσῶ καθόλου. Δὲν ξέρεῖ πῶς καπνίζω, ἀπεκρίθη ἡ Ἐννο χάνοντας τὴν ἵσμονήν τῆς.

— Ὅπως εἶπατε φαίνεσαι πῶς τὴν ἤχη τὴν πῆρνεῖς πολὺ ἀλήθεια. ἀπεκρίθη ὁ Γουίλλιαμ μὲ ὄρος ἀνθρώπου ποῦ ἀρχίζει ν' ἀπελπίεται. — Ἴσως. Δὲν σοῦ τὸ κρέβω πῶς αἶρον

μπορεῖ νὰ μέρβῃ ἢ ἐμπνευσις νάχῃσω νὰ πῖνω, μεθασῶν νὰ κάμω ξέρω καὶ ἐγὼ ποῖα πρέλλω. Ἐνε κῆμα, ἐνα καλὸ τέλος πάντων κορῆται σαν καὶ ἐμένα — φέμμα πα; Ὀστε καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω τί θὰ γίνω. — Καὶ ἐκίνησε τὸ κεφάλι τῆς ἀργὰ μὲ ὄρος ὀλυμένο προσήτου.

— Ναι. Εἶσαι τόσο ἐπιλόλαι... ὁ Γουίλλιαμ εἶπε τῆς λέσεις αὐτὴς μὲ χαρὴν ἀλ φωνῆ, συγνηνήμενος. — Αὐτὸ εἶνε ἡ ἀρετὴ μου, Γουίλλιαμ, καὶ εὐχαριστῶ τὸ θεὸ γι' αὐτὸ. — Ἄν δὲν εἶχα τὴν ἐπιπολαῖότητα, ποῦ μοῦ λές πῶς θὰ μπορούσα νὰ ἀπολάβω τὴν συντροφιά σου; — Ἐμεῖναν σωπῆλοι ἐπὶ τινας στιγμάς. Ἡ Ἐννο τραβῶσε τὸ σιγάρε τῆς μὲ μιὰ νωχέλια καὶ ἀδιὰφορῃ ποῦ ἐξῶργιζε, ἀπέλασε τὸν νέον.

— Ἐπὶ τέλους τῆς λέγει. — Γιατί εἶπα; Ἐννο, πῶς ἂν δὲν ἦσαν ἐπιλόλαι καὶ ἀδιὰφορες γύρωτο σιθὴ σιντροφῆ μου; Δὲν μ' ἀγαπᾶς; — Καλὰ παιδάκια εἶμαστε τώρα νὰ καὶ εἴκαμε τὰ σ' ἀγαπᾶ δὲν σ' ἀγαπᾶ; Νὰ γιατί σοῦ εἶπα ὅτι σ' ἐθῶμισε. Ρωταῖς ποῖ ἐνας σοβαρὸς ἀνθρώπος μιὰ γυναῖκα ἂν τὸν ἀγαπᾶ; — Τὸ πρόσσωπο τοῦ Γουίλλιαμ κρέμασε. Σηκώθηκε σοβαρῶς, τὰν τὸν ἀνθρώπου ποῦ πρὸ καιτῆι νὰ ἀναγρίσῃ τρωμαρῶν εἰςτῆν καὶ κάμει.

— Ἐννο. Ἴσως ἐμάντευσες ὅτι σ' ἀγαπῶσα ἀλήθην. Σοῦ τὸ εἶπα πολλὰς φορὰς, ἀλλὰ τὸ ἔβλεπες καὶ ἢ ἴδω. Καὶ ὅμως ὁ πᾶρξουν τόσος διαφορῶς στοὺς χαρακτήρες μας, σιθὴς ἰδέες μας, σιθὴς κλίσεις μας, ὅστε ἢ στενοτέρα σῆσεις ποῦ, νομίζω, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρῃ κατ' ἑμὲ εἶνε ἢ ἢ ἵλα καὶ τίποτε παραπάνω.

Ὁ Γουίλλιαμ τὴν κῶταξε μὲ ἀγωνία. Τὸ σιγαράκι μὲ μιὰ χαρακτηριστικὴν κινήσιν πατάχθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, εἶπειτα τὸ κορῆται τένωσε τὸ χεῖρ τῆς, ἔστρεψε τὸ χεῖρ τοῦ νέου καὶ κάμει. — Μπράβο, Γουίλλιαμ. Τῆξερὰ πῶς θὰ εἶλεσε τὴν ἀλήθεια. Δὲν ξέρεῖς πόσο μ' ἀρέσεις; πῶσο σ' ἀγαπᾶ ὅταν δὲν εἶσαι ἀισθηματικὸς, ὅταν δὲν μοῦ μιλάς γι' ἀνάπα. Δὲν σ' ἀγαπᾶ, ὅχι — ποτε δὲ θὰ μπορῶσα νὰ σ' ἀγαπῆσω καὶ μοῦκανε τότε κακὴ ἐντύπωσι νάχρησαι πάντα κοντὰ μου μὲ τὸν ἔρωτα στὰ μάτια καὶ σιθὴ γλῶσσα.

Ἡξερὰ ὅμως πάντα πῶς θὰ σὲ σταματοῦσα καὶ θὰ σ' ἐκῆνα νὰ τραβήξῃς τὸ δρῶμα σου. — Καὶ ἡ Ἐννο τοῦ πῆνε τὸ χεῖρ σιθὴ τῆς ποῦ κρατοῦσε μὲ ὄρος ἀληθινῶ φίλου.

Προσεχῶς. Προσεχῶς Εἰς τὴν «Κυριακὴν» ὁ «Τζὶμ Πάππας». Ἐνεξ «Ἐλῶν» στήν Ἀμερικὴ. Θὰ γνωρίσετε ὁλὴν τὴν ζωὴν τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

Ὁ Γουίλλιαμ ὅμως πῆθῆσεν ἀπὸ τὸ κῶμα σιὰ του κατὰπληκτος καὶ τὴν κῶταξε μὲ θλίβερο ὄρος.

— Ἐννο, κάνει μὲ φωνῆν ποῦ ἔστρεψεν ἀπὸ σικῆτῆς, νομίζω, ὅτι δὲν μοῦ φέρθηκε δίκαια. Δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπακούησῃς πῶς ἐχῆς ὅλας αὐτὴς τῆς ὀχηματῆς ἰδιότητες γιὰ νὰ μὲ κάμης νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ αἰσθημά μου. Κι' ἐνας ὑπανίμωτος ὄταν ἀρκετοῦς νὰ μὲ βιώξῃ ἀπὸ κοντὰ σου. Ὡς τὸσο φαίνεσαι πῶς ἀνέλεος νὰ παῖξῃς ὅταν αὐτὸν τὸν ῥῆλον ἀπὸ εὐπλαγγρία σὲ μένα, γιὰ νὰ γάσω τὴν ἰδέα ποῦ εἶχα γιὰ σὲ καὶ σ' ἀρέσω. Ἀναγνώριξο τὴν κῶλο σῆνι σου ὀλη καὶ τώρα ξέρω πόσο καλὴ εἶ ἀλ μου εἶσαι. Ναι. Ἐννο, θὰ τραβήξω τὸ βῆμα μου. Ὅπως εἶπατε ὅμως ὅτι σὲ θεωρῶ φίλην μου καὶ θὰ σ' ἐκτιμῶ, ἐπειδὴ δὲν εἶσαι καθόλου φεύτρα. Τώρα ἐλέπω πῶς ὅλα τὰ ἐλαττώματα, ποῦ σοῦ παρατηρῶσα, καὶ μακροβίως τα ἐπεκρίνωσα γιὰ μένα. Τώρα ἐλέπω πῶς κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα δὲν εἶνε δικὰ σου, δὲ τὰ χεῖς ἀλήθην.

Ἡ Ἐννο τὸν κῶταξε, κίνησε τὸ κεφᾶλι τῆς καὶ τοῦ ἀπεκρίθη.

— Ὀ! αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα ποῦ μοῦ παρατηρήσατε τὰ ἔχω. Ναι ὅλα. Καὶ ἢξερὰ πῶς δὲν θὰ μ' ἀγαπῶσα, δὲν θὰ μπορῶσα νὰ μ' ἀγαπᾶς ἂν τὸβλεπες. Δὲν ἢ ὀελα, μοῦκανε κακὸ, συγνηνόμενα νὰ σὲ ἐλέπω ἐρωτοῦμενον. Ἄν σ' ἀγαπῶσα Κῆμ ἰλλίκα, ἂν σ' ἀγαπῶσα, ὄταν τὰκρῶσα καὶ ὅλ σ' ἐλεῶσα ὅτι μὲ τὴν τελευταία μου μέρα.

Ἐχρηματῆσατε, ἐνα μαργιόλλο, (πῶν ρὸ χαιμόγελο καὶ ὁ Γουίλλιαμ ἐγγῆκα ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἐστὶ εἶχε σωθῆ.

Ὁ Γουίλλιαμ τὴν κῶταξε μὲ ἀγωνία. Τὸ σιγαράκι μὲ μιὰ χαρακτηριστικὴν κινήσιν πατάχθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, εἶπειτα τὸ κορῆται τένωσε τὸ χεῖρ τῆς, ἔστρεψε τὸ χεῖρ τοῦ νέου καὶ κάμει.

— Μπράβο, Γουίλλιαμ. Τῆξερὰ πῶς θὰ εἶλεσε τὴν ἀλήθεια. Δὲν ξέρεῖς πόσο μ' ἀρέσεις; πῶσο σ' ἀγαπᾶ ὅταν δὲν εἶσαι ἀισθηματικὸς, ὅταν δὲν μοῦ μιλάς γι' ἀνάπα. Δὲν σ' ἀγαπᾶ, ὅχι — ποτε δὲ θὰ μπορῶσα νὰ σ' ἀγαπῆσω καὶ μοῦκανε τότε κακὴ ἐντύπωσι νάχρησαι πάντα κοντὰ μου μὲ τὸν ἔρωτα στὰ μάτια καὶ σιθὴ γλῶσσα.

Ἡξερὰ ὅμως πάντα πῶς θὰ σὲ σταματοῦσα καὶ θὰ σ' ἐκῆνα νὰ τραβήξῃς τὸ δρῶμα σου. — Καὶ ἡ Ἐννο τοῦ πῆνε τὸ χεῖρ σιθὴ τῆς ποῦ κρατοῦσε μὲ ὄρος ἀληθινῶ φίλου.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΓΡΑΜΜΑ

«Καλὲ μου, οἱ Ἀη Δημήτριδες ἔχουν ἀνθήσιν ὅλοι. Κι' ἀστρολογία οὐ νᾶλεσε χῶνι, τὸ περιδῶλι. Ὅσοι περιδοῦν σιθὴ γειτονιά καὶ ὄσοι τοὺς ἀντιχρῶζον, Ὅλοι τοὺς καμαρώνουνε καὶ μᾶς καλοτηχίζον. Περσοῦν οἱ νεῖοι ὁ ἄγορος καὶ ἄνθῶ ζῆτοῦν νὰ κλέγουν Ἐχρονταῖ οἱ νεῖοι καὶ μ' οὗ ζῆτοῦν κῶκαρὶ νὰ εὐτίεθον. Μὰ ἐγὼ δὲ δῖνω κανεὸς καὶ μοναχὰ σιφῆνι Γιάτ' Ἀη Δημήτηρ κῶτισπο τοῦ κῶνισμα εἶχα κἀμῃ Ἀνήμετα τῆς χῶρης του τὸ πῆξα μοναχῆ μου. Καὶ τὸν ἑταρακάλεσα

κάνω καλά.»

Γ'εσκέλευθησε αφηρημένη τον δρόμο της, όταν εσπύθησε εμπρός της μια γύφτισσα τουγγάνα, κρατώντας ένα παιδάκι θρόνικο στην αγκαλιά της, και άρχισε να την παρακαλή.

—Χουλαλέ, βάλε μία δεκάρα πω μοίρα σου.

Η Μαργαρίτα εκύτταξε τὰ μεγάλο κα τάρταρα λυπημένα της μάτια, έλεεσε τὸ ατρωσιτικὸ παιδάκι, πὼ εκρατοῦσε, κ' ἐθύλα ἕνα νόμισμα καὶ τὴς ἔδωκε.

—Τί θὰ πῆ «χουλαλέ»; ἦν ἤρωτησε.

—Ὡμορφή, εἶπε, ἡ τουγγάνα, καὶ πέρνοντας τὸ νόμισμα ἀπλώσε νὰ πάρῃ καὶ τὸ χέρι τὴς Μαργαρίτας γιὰ νὰ τὴς πῆ τὴν μοίρα της.

— Δὲν θέλω, εὐχαριστῶ, ἀντέτεινε ἡ Μαργαρίτα.

—Χουλαλέ, πάλι λυπημένη, εἶπε ἡ τουγγάνα.

Ἡ Μαργαρίτα ἀπεμακρύνθη μὲ γρήγορο βῆμα.

Εἶχε φθάσει στὴν Ὁμόνοια κ' ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆρε ἕνα μόνικο κ' ἐπρόβηξε γιὰ τὸ Ἰάππειον, ἔπου ἦφερε ὅτι ἦταν ὁ Γιαννάκις μὲ τὴν φροιάδιν.

Ἡ καρδιά της ἐκτυπούσε γρήγορα γρήγορα, σάν φοβισμένη. Τὸ ἀιάχι: δίστασε τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ ἡ Μαργαρίτα ἐκῆς τὰδε ἀφηρημένα τοὺς περιπατητάς. Κάτι γλυκό, ἀλλὰ ἀπίεως μελαγχολικό, εἶχε τῆρσει: ὀλόκληρη τὴν ὑπεροχὴν ἴσ, καὶ: ἄδαιο, ἀόριστο, φευγαλέον ἐκωραγοῦσε μὲ τὰ τὰς. Εἶχε τὸ συναίτημα, τὸ ἵπσιον εἶχε ἄνθρωπος, πὼ πρόκειται νὰ κἀνῃ ἕνα με γάλο, μακρυνὸ ταξίδι: ὀλομένης, πρὸς ἕνα ἄγνωστον, ἀλλὰ θρολυμένης ὥρον: τῆρας καὶ μαγικότητες ἔπιον. Τὸ αἶμα εἶ τρεπε μέσα στὴς φλέβες: τὴς θερμὰ γλυκὸ καὶ τὴς φερανε σάν μιν ἀκαρτερηπάτη ἔκλυσι. Ἦταν σάν νὰ ἦταν ἰλισημένη, σάν νὰ ἔνερευόταν. Ἀλλὰ ἐκείνου, πὼ ἐκωραγοῦσε ἐντὸς της, ἦσαν ὁ Πόντος..

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΧΩΡΙΣ

ΤΗΝ «NEAN TENEAN» ΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕ ΣΗΠΤΙ ΧΩΡΙΣ ΦΩΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡμέραν τινὰ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Φθὰ γνάκου τοῦ Α' τῆς Γαλλίας ἕνας εἰπα τολῆς ἠπειλίησε τὸν ὄνομαστὸν γελωτο ποιὸν τοῦ Βασιλέως, διὲ θὰ τὸν σκοτιώσῃ διότι μὲ τὰς εἰρήνας του ἐγελωτοποίησε τὸν ἵπποισιόν του.

Ὁ γελωτοποιοὺς φοβηθεὶς παρεπὲν ἑπὶ εἰς τὸν Βασιλέα.

—Μὴ σὲ μέλλει, ἂν τολμήσῃ νὰ σὲ σκοτιώσῃ θὰ διατάξω νὰ τὸν κρεμάσῃ μιν ὥρον μετὰ τὸν θάνατόν σου.

Καὶ ὁ γελωτοποιοὺς λαβὼν ὕψος ἴκε τευτικόν.

—Ἀχ, Μεγαλειότης, Δὲν εἶνε δυγατὸν νὰ δώσῃτε τὴν διαπαγὴν αὐτῆν μιν ὥρον ἐνωρίτερον, προτοῦ μὲ σκοτιώσῃ;

Γ. Μ...ος Θεσσαλονίκη

ΕΝΑΣ ΜΥΘΟΣ

Η ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

"Όταν ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν κόσμον, ἠθέλησε νὰ ὄρισῃ εἰς ἕκαστον πλάσμα τὴν διάρκειαν τῆς ὑπάρεθώς του.

Ὁ εἰνος παρουσιάθη πρώτος. —Κύριε πόσα ἔτη μοὺ παραχωρεῖτε; —Σοὶ παραχωρῶ τριάκοντα, εἶσαι εὐχὰ ριστημένος;

—Ὅμοι, Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ὄνος, εἶνε πὼρα πολὺ ἐκτεταμένος τόσος χρόνος. Σκέφθητε τὴν κοπιώδη ὑπαρξίν μου καὶ λυπηθῆτε με, ἀπὸ τὸ πρῶτὸ μὲχρις ἐσπέρας νὰ φέρω δυσθήρατικα φορτία, νὰ μεταφέρω εἰς τὸν μῦλον σάκκους πλήρεις σίτου, γιὰ νὰ φτειάσῃ ἄρτον, πὼ ἄλλοι θὰ φάνε. ἐνὶ ἡ μαρτυρίες καὶ ἡ κλωστής θὰ εἶνε ἡ μόνῃ μου ἀμοιβή; Εὐδοκίματε νὰ συντομεύσετε αὐτὸν τὸν χρόνον τῆς δυστυχίας.

Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἐλυπήθη τὸν ὄνον καὶ περιώρισε τὴν ζωὴν του εἰς ἄσκα φητὰ ἔτη. Τὸ ζῶον ἀπῆλθε παρηγορημένον. Πῶτε παρουσιάθη ὁ σκύλος.

—Πόσον χρόνον θέλεις νὰ ζήσης; ἠρώτησαν αὐτὸν ὁ Κύριος, ὁ ὄνος εὐρίσκει ὅτι εἶνε πολλὰ τριάκοντα ἔτη, ἀλλὰ σὺ θὰ εἶ χειρὶ ἄλλων γυνῶν. ἔ;

—Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ σκύλος, αὐτὸ εἶνε τὸ θέλημά σου, σκεφθῆτε παρακαλῶ τοὺς ἔθρους, τοὺς ὁποίους ὀρεῖται νὰ κἀνω ἀρρωπιῶν ἡμέραν καὶ νύκτα. Τὰ πόδιόμου δὲν θὰ δυνθῆθῃ νὰ ὑπερέβῃ τὸσον πολλὸν χρόνον. Ὅταν χάσῃ τὴν φωνὴν ἀπὸ τὰ γαυγίσματα καὶ τὰ δόντια ἀπὸ τῆς δαγκώματις, τί δύναναι νὰ κἀνω ἀκόμη εἰμὴ νὰ σύρωμαι ἀπὸ τῆς μιάς εἰς τὴν ἄλλην γυνάικαν καὶ νὰ γροῦξω;

Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς εὐρεν, ὅτι εἶχε δέκατον καὶ ὁ σκύλος καὶ περιώρισε τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του εἰς δώδεκα ἔτη μόνον. Κατὸ πιν ἐρχεται ἡ μαίμου.

—Δὲν θὰ ἐπιθυμῆς ἀναμφιβόλως καλλίτερον τὴν παρὰ νὰ ζήσης τριάκοντα ἔτη; εἶπεν εἰς αὐτὴν ὁ Κύριος ἐπὺ δὲν εἶσαι κατωδικασμένη εἰς ἐργασίαν, ἔπως ὁ γάμοσός σου καὶ ὁ σκύλος καὶ εἶχεις πάντοτε καλλὴν διἀθεσιαν.

—Ὅμοι, Κύριε, ἀπεκρίθη ἡ μαίμου, εἴ καὶ αὐτὸ. Ὅρεῖται ὄκαταπέστως νὰ κἀνω καὶ αὐτὸ. Ὅρεῖται ἀκαταπέστως νὰ κἀνω ὅσπερ ἡ πρῶτη καὶ μαροφασμὸς γιὰ νὰ διασκεδάσω τὸν ἄνθρωπον. Ἔδον κατὰ τὴν γῆν μοὺ ρίχνουν κανένα μῆλο καὶ θυβῖζω τὰ δόντια μου σ' αὐτό, τὸ δῶρον μοὺ γίνεταί πικρὸν ὑπὸ τὸγέλοισιν παιρνίδι κρύβεται πολλὰκις ἡ λύπη. Θὰ μοὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπερέβῃ τὴν ζωὴν τριάκοντα ὀλόκληρα χρόνια.

Ὁ Κύριος τὴν λυπήθηκε καὶ τῆς ἔδωκε μόνον εἰκοσι χρόνια.

Τέλος προσῆλθεν ὁ ἄνθρωπος. ἦτο εὐθῦμα ζωηρὸς καὶ ρωμαλέος. Παρεκώθεσε τὸν Θεὸν νὰ ὄρισῃ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπάρεθώς του.

—Θέλεις ζῆσαι τριάκοντα ἔτη, ἀπεκρίθη ὁ Κύριος, εἰ; εὐχαιστημένος;

—Τί λιγὸν, ἀνέκραξε ὁ ἄνθρωπος; μὲλις κατασκευάσω τὴν κατοικίαν μου, καὶ ἀνάψω τὴ φωτιὰ εἰς τὴ δική μου γωνιά, μὲλις τὰ δένδρα τὰ ὁποῖα ἐρύπηθα ἀρχίσουν νὰ καρποφορῶν καὶ νὰ μοὺ δίδουν καρπὸς, μὲλις σκεθῶ νὰ χωρῶ τὴν ζωὴν, νὰ

πεθάνω. Ὁ Κύριε, εὐδοκίματε νὰ παρατείνετε τὴν ζωὴν μου.

—Σοὺ προσθέτω τὰ δώδεκα ἔτη, τὰ ὁποῖα ἀπέσυρα ἀπὸ τὸν γάδορον, ἀπεκρίθη ὁ ἀγαθὸς Θεός.

—Δὲν εἶνε πῶσως ἀρκετὰ, ἀνέκραξεν ὁ ἄνθρωπος.

—Σοὺ προσθέτω ἀκόμη τὰ δέκα ἔτη ὅποια ἀπέσυρα ἀπὸ τὸν σκύλον.

—Εἶνε πάρα πολλὰ ἐπιγὰ ἀκόμη.

—Λοιπὸν ἐνώκει ἀκόμη τὰ δέκα ἔτη τὰ ὁποῖα ἀπέσυρα ἀπὸ τὴ μαίμου ἀλλὰ μὴ μοὺ ζητεῖς περισσότερα.

Ὁ ἄνθρωπος ἀπεσῆθη, ἀλλ' οὐχὶ εὐχαιστημένος ἀπὸ τὸν κληρὸν του.

Ἦδὸν διὰ τὸ ἄνθρωπος ἤ ἐδοκίμασεντα ἔτη. Τὰ πρῶτα τριάκοντα εἶνε τὰ φυσικά αὐτῶ ἔτη καὶ ταῦτα παρέρχονταί ταχέως, κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῶν εἶνε περιχαρῆς, ζωηρὸς, εὐκίνητος, ἐργάζεται εὐχαρίστως καὶ χαίρει διὰ τὴν ὑπαρξίν του. Τὰ δώδεκα ἔτη τοῦ γαιδάρου ἔρχονταί κατόπιν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο μεταβαίνει ἀπὸ τὸ εὖδος φορτίου εἰς τὸ ἔτερον ὀφείλει νὰ φέρῃ τὸ φορτίον γιὰ νὰ φάνε οἱ ἄλλοι καὶ ἡ δυστυχία καὶ ἀχαριστία εἶνε ἡ ἀμοιβή τῶν καλῶν ὁ περιαιῶν του. Ἐπειτα φάνουν τὰ δέκα ὀκτὼ ἔτη τοῦ σκύλου. Τότε μαζώνεται σὲ μὴ γωνία καὶ γροῦξει, δὲν εἶχε πλέον δόντια νὰ δαγκάσῃ. Καὶ ὅταν καὶ ὁ χρόνος αὐτῶς περάσῃ: ἡ ὑπαρξὶς του τελειώνει μὲ τὰ δέκα χρόνια τῆς μαίμου. Τότε ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε καλὸς γιὰ τίποτε, ἡ κεφαλὴ του ἐξέσθηνε, πολυλογεῖ καὶ δὲν ἐνεργεῖ πλέον, εἰμὴ ἐξ ἐνστικτοῦ ἢ κατὰ συνῆθειαν συχνὰ δὲ αἰ μαροφασίαι εἰς ἄς εὐχαριστεῖται τὴν ἐκθέτῃ εἰς τὰ γέλοια καὶ τοὺς χλευασμῶς τῶν μικρῶν παιδιῶν.

Ἐλ. Βασιμπέλλας

Ἐνεκα πληθώρας ὕλης, κὲ ἀπαντήσεις στὸν Διαιγωνισμὸν τοῦ «Γάμου», καθὼς καὶ τὸ ἔκδοτε στὴν Ἄμερικὴν ἀναβάλλονται διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Ο ΠΙΣΤΟΣ ΣΚΟΠΟΣ

Σκοπὸς τις, τοποθετηθεὶς πλησίον πυριθηλοπιθήκης, εἶδε τὸν λοχαγόν του νὰ πλησιάζῃ κενιζόμενος ὠρον πῶρον. Ἐπαρυσίασε ἀμέσως ὄπλα καὶ εἶπεν. «Σὲ ζητῶ συγγνώμην κἀρ λοχαγε, ἀλλὰ τὸ κἀνισμὸς δὲν ἐπιτρέπεται ἔδῃ». «Εἶσαι πολὺ καλὸς στριαῖτης. Πῶρε ἕνα σέλινο». Εἶπε ὁ λοχαγὸς ῥιπιόν τοῦ πῶρον ἐπὶ τοῦ ἐδάρους ἐνδοσιοισμῶς μὲ τὸν στριαῖτον του. «Όταν θῆμος ἀπεμακρύνθη ὁ λοχαγός, ὁ στριαῖτης νὰ πλησιάζῃ κενιζόμενος ὠρον πῶρον τὸ ἐκάστιος σιῆρ σκοπιῶν του.

Τάκης Γ. Κολεῖτας

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΗΣ ΟΥΑΛΙΑΣ

Ὁ διάδοχος τῆς Ἄγγλις πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, ὅπως παρ' ἡμῶν ἡ Α. Γ. ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος, εἶχε μανία μὲ τὸ αὐτὸ κίνητό του. Πολλὲς φορὰς τὸν ἐποικίμασεν ἡ ἀστυνομία στὸ Παρίσι, ἐπειδὴ ὅτε ἐξήκειν τὸ ἄρτον τῆς ταχυτήτος. Καίτοι μικρὸς τὴν ἡλικίαν εἶνε καλὸς σπότηςμιν καὶ πρῶτης τάξως σκευετής. Δὲν θέλει ὄμως ν' ἀκούσῃ γιὰ γάμο. Δὲν τ' ἀρέσει. Κι' ὅσποσο θὰ παντρευθῇ μὴ μὲρα, θέλοντας καὶ μὴ. Ὡς μέλλουσα σύζυγός του καὶ μέλλουσα βασίλισσα τῆς Ἄγγλις εἶρεται ἡ Μεγάλῃ Δούκισσα Μαρία τῆς Ηνωσίας, πὼ εἶνε ἀκόμη μαθήτρια μὲ κοντὰ φουστάνια. Εἶνε πολλὸ ὡμορφη πριγκίπισσα γεμάτη ὑγεία καὶ ζωηρότητα.

Γ. ΧΟΡΝΟΥΓΓ

Ο ΣΤΙΓΓΑΡΗΣ

(Αἰ καταπληκτικὰ περιπέτειαι τοῦ ἀπαραιήλου καὶ ἱπποτικοῦ ἀρχιλήτοιο τῆς Ἀυστραλίας.)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

(Ἡ κηνή του μουστορημάτος διεξάγεται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀυστραλίας. Ὁ ἀρχιλήτης Στιγγαρὴς πηγαίνει σὲ μιν Τράπεζον ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν πὼ ἔλοι οἱ ὑπάλληλοι: δοκιμάζουσι μὴ κροφὴ κατακαυτῇ, πὼ θυβῖζεται μὲ μὴ σούστα. Ἐχῶν σκοπὸν νὰ τὴν ἐφημέσουσι μόλις θάμπα ἡ ὁ Στιγγαρὴς καὶ νὰ τὸν ρίξουν κἀνω στὸ ὑπόγειον. Ἐνθὸ ὄμως πατοῦν ὄλοι στὸ τετραγώνον τοῦ παρκέτου, γιὰ νὰ δοκιμασῶν, αἰφνης θυβῖθονται οἱ ἴδιοι. Ὁ Στιγγαρὴς ἦταν κινωμένος στὴν Τράπεζα, ἡ κροφὴ τὴν συνωμιλῶν καὶ τοὺς κατέβασε. Ὁ Φέρηκος εἶνε ὑπάλληλος τῆς Τράπεζης καὶ αὐτὸς ἐγράφη στὴν ἀδελφῇ του κροφὰ γιὰ τὴν κατακαυτῇ. Ἀπ' αὐτὴ τὰ γὰ νὰ τῶμαθῃ ὁ Στιγγαρὴς: *

Σὲ λιγὸν ὁ Στιγγαρὴς ἀνοῖξε τὸν καταρράχην καὶ ἐβόησε νάνεθῃ ἕνας ἀπὸ τῆς φυλακισμένους γιὰ νὰ τὸν βοηθῆται στὸ ἔργο του, ἀμέσως δὲ ἐπέταχθηκαί τ' ὄνομα ὁ Φέρηκος ὑπὸ τὰ ἀνάθεματα τῶν ἄλλων.

—Φωνάζουν ἔτσι γιατί τὸ περιμένον πὼς θὰ φρεθῶ ἐγὼ πρόθυμος, εἶπε ὁ Φέρηκος γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐναντίον του κατωκράτῃ. Ἐγὼ εἶμαι πὼ ἔγραφα ἐκείνη τὴ στιγμὴν ἐπιστολὴν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐμάθετε ὅλη τὴν ὑπέθεσι. Καὶ τῶρα εἶμὲ; τίς σας;

—Λὲς ἀλήθεια; Τῶσπεῖ νὰ λείψουν, ἔρερε;

—Ὁ ἴδιος.

—Ἄν μὲ δουλεύῃς, σὲ σκοτιώσω σὲ σκύλο.

—Μεγαλύτερο καλὸ δὲν θὰ μπορούσα τε νὰ μοὺ κἀμπε.

—Ἐνοεῖται. Ὅρκισον μου γουατιστὸς πὼς δὲν θὰ μεταχειρισθῆς ἐναντίον ἐμοῦ ἢ τοῦ συντρόφου μου αὐτὸ τὸ ὅποῖον θὰ σὲ ἐμπιστευθῶ. Πυροβόλει: στὸν ἄερα μ' αὐτὸ τὸ πῶρον, ἀλλὰ πρῆπει ἀπέξω νὰ νομαζῶν ὅτι εἶμαστε τρεῖς καὶ ὄχι δύο.

Ἡ ἐπιθεσις τῆς ἀστυνομίας εἶχε γίνε ἀπὸ τὸ πῶρον τῆς Τράπεζης, καθὸ σην οἱ πολιωρικηταὶ εὐρισκῶν θαυμάσιο προ κάλυμμα μεσ' στοὺς σταύλους.

Ὁ Κάρρις διέκρινε κεφάλια καὶ ὄμους πὼ ἀνεσάρηον κάθε τόσο ἀσπᾶνω ἀπὸ τῆς πόρτες. Ἐπυροβόλησε στὸν ἄερα καὶ ἐπροκάλεσε ἕτσι ἕνα ζωηρὸ τρυφεκίδι ἐκ μέρους τῶν χωροφυλάκων. Ἐσκουψε καὶ κατῶρθουσε νὰ πυροβολῆσῃ χωρὶς νὰ δεῖ τὸ πρόσωπό του. Σὲ μὴ στιγμῇ, ἐπειδὴ εἶχαν παύσει οἱ πυροβολισμοὶ ἐρρημικινθῶ νευσι ἕνα ἐλέμμα καὶ εἶδε τοὺς χωροφύλακας πὼ τὸ ἔλαξαν στὰ πόδια. Ἐβόλησε στεναγμὸ ἀνακουφιστικῶς καὶ ἐκῦτταξε γιὰ τὸ Στιγγαρῆν, τὸν ὅποῖον ἤρεε μπροστὰ στὸ παραβιασμένον χρηματοκιβώτιον.

—Τῶρα λοιπὸν, φιλαρέσκῶ μου, πρῆπει νὰ σ' ἀγῆσω γιὰ, εἶπε ὁ Στιγγαρὴς στὸ Φέρηκον, δίδων στὸν Κάρρι τὰ χροῖματα πὼ εἶχε εἰρει μὲσα στὸ χρηματοκιβώτιον, καὶ στέλειον αὐτὸν γὰ ἐτοιμάση τάλογα τοὺς, πὼ εἶχαν κρυμμένα δίπλα στὴν κουζίνα.

—Μὰ εἴλεγα νάρθω κ' ἐγὼ μαζὶ σας, εἶπε ὁ Φέρηκος ἐκπληκτος.

Ὁ Στιγγαρὴς τὸν κῦτταξε μὲ εἰρωνικὸ ἔγος.

—Β λέπω πὼς θὰ εὑρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ εἰ παρακαλέσω νὰ χῶσῃς τὴ μοῖρῃ σου μεσ' στὸ χρηματοκιβώτιον, εἶπε χαμογελοῦν.

—Σὰς μιλῶ σοβαρὰ. Δὲν πιστεύετε; Ἡρεθᾷ ἀπομοναχός μου μὲ τὸ μέρος σας, κ' ὕστερα τί ἄλλο ἐπάρηγμα θὰ μπορούσα νὰ κἀνω τῶρα;

—Καλὰ λοιπὸν. Σὲ πιστεύω πὼς μὲ λείψεις εὐκρινῶς. Ἡ φορόδα σουμπασμένον μὲς βασταῖ καὶ τοὺς θυβ, εἴμαστε βαρῆροι, οὐτ' ἐγὼ, οὐτε σὺ. Δέχομαι νὰ δώσω ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ σὲ πᾶρω πιστοκάπουλα.

Ὁ Στιγγαρὴς, ὁ σύντροφός του καὶ ὁ Φέρηκος ἐξηκολούθησαν ἕως τὰ χαράματα τὸ δρόμον τους. Κάποια στιγμὴ ὁ Χόουι τοὺς ἀπέη και ἐπροχώρησαν μπροστὰ μὲ καλῆσιν. Ὁ Φέρηκος εἶχε λιγὴ ὄρα πὼ δουκρεται ἀπὸ τὸν Στιγγαρῆν μονάχα μὲ τὸ ἕνα χέρι. Ἐξῆρα τὸ δεξὶ του χέρι ἔβαλε κροφὰ τὴ ζωὴν τοῦ συντρόφου του καὶ στὸ ἄτερό του ἐπρόβηξε τὸ περιστρόφον.

Τὴν ἴδιαν στιγμῇ ὁ Στιγγαρὴς ἐνοιωσε τὴν κἀνα τοῦ περιστρόφου πὼς ἐστρεβῆκε ἐπὶ νὰ στὸν τραγγῆλο του.

—Στάσου, ἀνέκραξε ὁ Φέρηκος, γιατί σου πῶσ τὰ μυαλὰ στὸν ἄερα.

—Προδότη, ἐπιθύρησεν ἐκείνος μὲ μὴ βλαστήμια.

—Ὅχι, δὲν εἶμαι. Σοὺ ὀρκίστηκα πὼς δὲν θὰ σέπαιραξω μὲ τὸ περιστρόφον πὼ μοὺ εἶχες ἐμπιστευθῇ.

—Αὐτὸ πὼ κρατᾷτε δὲν εἶνε γεμάτο.

—Ναί, δὲν θὰ καθόσαστε τόσο φρόνιμοι, ἂν δὲν ἦταν. Ἐλε, πάμε πίσω. Ἐ σήμερασ πῶ καὶ θὰ ἔλασομε. Ἄν ἀπομακρυνθῆτε ρουτί ἀπ' τὸ δρόμον ἢ ἂν μᾶς πλησιάζῃ ὁ σύντροφός σου, πυροβολῶ.

Ὁ ληστὴς ὑπήκουσεν χωρὶς νὰ πῆ λέξη, ὁ δὲ Φέρηκος ἔμεινε ἐκθαμβὸς μὲ τὴν εὐκολίαν πὼ κατέστησε ὑπογερίον ἕνα τέτιον ἄνδρα, καὶ ἐνθὸ ἐκάπτασε τοῦ εἶπε: —Δὲν μπορούσα καὶ νὰ φρεθῶ ἀλλοιῶς, γιατί γάρη σ' ἔμένα ἐσκάροσες ἐκείνη τὴ δουλειὰ. Δὲν εἶχα ἄλλον τρόπο νὰ ξεντρεπαστώ.

—Εἶσαι ἄνθρωπος μὲ θέληση. Ἄν ἦρε λες ἀκόμη νὰ ἐλθῃς μαζὶ μου...

—Μαζὶ σας. Ἄ, ἔχω σκοπὸ νὰ μείνω τιμιος... Νὰ, ἕνας συμπαθὴς σφάκτης, σοὺ δίνω δυὸ λεπτά κροφὴ νὰ τὸν ταχτοπυήσῃς, ὥστε νὰ μουσῶμε νὰ περάσω με.

Ὁ Στιγγαρὴς ἐγλύστρησε εὐπειθῶς στὸ εἶδος.

—Πρόσεξε μόνο μὴν πηδῆσῃς τὸ φράχτην... Χαμήλωσε τὰ σύματα καὶ τίπιτε ἄλλο.

Ὁ ληστὴς ὑπήκουσε πάλι, ἀλλ' ἡ φορὰ δα, ὡς νὰ ὑπήκουσε σὲ ἀόρατο νεῦμα τοῦ Στιγγαρῆν, ἠρνήθη νὰ πηδῆσῃ τὰ χαμηλὰ θέντα σιδηρὰ σύματα.

—Ἀνάγκασέ τὴν, ἐβόναξεν ὁ Φέρηκος, καθάλα πάντοτε, καὶ σκευαζόμενος τὸ ζῶο.

Ὁ Στιγγαρὴς ἐθυβήρισε μαρκετὰ λόγια στ' αὐτὴ τῆς φορόδας καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ καθάλαργος ἐπετάχθη ἐκείθε ἀπὸ τὸ φράγτη καὶ ἔπεισε ἀναίσθητος στὰ πόδια τοῦ ληστή. Ὁ ταλαίπωρος Φέρηκος δὲν ἔμαθε κατὲ ἂν ἀπὸ τὸ σκόνταμα τοῦ ἀλόγου ἢ ἀπὸ τρυφεροῦ χτύπημα εἶχε χᾶσει τὰς σιδηρῆς. Συνήλθε πάλι ἀργότερα καὶ εὐρεθῆ σὲ θέσι πολὺ ἐξουστιαστικῇ. Ὁ λαιμός σου καὶ τὸ πηγροῖνί του ἐστρεβῆσαν το στὸ στύλο τοῦ φράγτη καὶ ὄλο τὸ βᾶρος τοῦ σωματός του ἐκρέμασε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς προσωπικότητός του, ἐνθὸ τὰ χέρι καὶ τὰ πόδια του ἦσαν δεμένα ἐκατέρωθεν ἀπὸ τὰ σύματα.

—Τῶρα λοιπὸν θὰ σὲ σκοτιώσω τὰ σκυλί, εἶπε ὁ Στιγγαρὴς σφῶρον τὸ περιστρόφον του, τοῦ ὁποῖου ἡ κἀνη πρὸ ὀλόγου εἶχε στυρηθῇ ἐπάνω στὸ σῆρμο του.

Εἶχε ἐξημερώσει καὶ ὁ ἥλιος ἐφῶπιξε τὸ Φέρηκον γιὰ τελευταῖα φορὰ.

—Ρίξε λοιπὸν, ἔκαμε. Σοὺ ἔδωκα τὸ δικαίωμα προτοῦ ἀκόμη νὰ βενικησῶμε. Ρίξε λοιπὸν...

—Ἀπὸ δέκα θήματα, εἶπε ὁ Στιγγαρῆς.

—Ἐμέτρησε δώδεκα θήματα.

—Πιστεύω πὼς εἶνε σωστὴ ἡ ἀπότασις, εἶπε.

—Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Φέρηκος. Μὰ πῆς, σὲ παρακαλῶ, τοῦ συντρόφου σου νὰ παύσῃ νὰ μὲ ἐρίζῃ, ὄσο νὰ μὴ τὰς ἐλέπω πῶ πῶ.

Ὁ Χόουι δὲν εἶχε πῆ καὶ πολλὰ πράγματα, ἀλλ' ὁ Στιγγαρὴς τοῦ ἔκαμε νεῦμα νὰ σιπῆσῃ.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ - ΠΟΙΚΙΛΙΑΙ - ΑΣΤΕΙΑ -

ΩΛΑ ΡΑ'Ι'Τ--Ε;

Η ΜΙΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Ρ Ε'Υ'

Που ξετρελλαίνει τους Λονδινέζους κάθε βράδυ εις το θέατρον «Νταβλ» με την όμορφιά και χάρι της

ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΣΚΑΦΤΙΑΣ

Ο Σωτήρης Τρανός κατέδρασε με το γυίο του, πούχε περάσει το σχολαρχεϊον, από το χωριό ήλθεν στην Αθήνα και ανέδρασε το γραφείον μιας Αθηναϊκής ημερηϊόδας.

— Θέλω να σάς ζητήσω μιὰ πληροφορία, κάνει εις έναν από τους συντάκτας.

— Εδχαρίτως, λέγει εκείνος και πειάχθηκε από το καθισμά του. Καμμιὰ συνδρομή, καμμιὰ ορεκλάμα, άγγελία θα πάσαν — πέθανε κανείς σίτιι σας ;

— Όχι, άπεκρίθη άργά ό γέρος· ό γυϊός μου έχει πολλή κλίσι σιά γράμματα κα γράφει και ιστορίες μάλοισα. Η θέλα να σάς ρωτήσω τί λέτε και σείς για το στιάδιόν του ; Θέλει να γείνη δημοσιογράφος.

Ο συντάκτης έπεσε άπογοητευμένος στο καθισμά του και λέγει.

— Έγώ, κάρει μου έχω δώ μέσα δέκα χρόνια και με δλέπετε..

Ο χωριάτης κίταξε τὰ χάνια του συντάκτη. Ήταν κακοτυμένος, ισχυρός και σιτό πδρωσιτό του έπλανάτο το σόνγεφο δουτιάς άπελπισίας και άδωδιότητος και κάνει, τραβώντας το γυίο του από το χέρι.

— Πισω. Πίσω στο χωριό. Καλλιτέρα σκαφτιάς.

ΧΑΛΛΟΙ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ;

Άγγέλλεται ότι εις τον Αμερικανικόν Στόλον έκαμαν έπιτυχή περιάματα άσσο μάλου τηλεφώνου επί άποστάσεως 2,500 μιλίων και ότι αι συνομιλίαι ήκούοντο καθαρότατα. Έτσι οι Λονδινέζοι ένθεουσια σμένοι περιμένουν τή στιγμή που θα μπορούν να συνδιλέγονται με τὰ Ξαδέφφια των του νέου κόσμου.

Πρό τινος καιρού ό καθηγητής του Παπιστιγιάου της Ρώμης κ. Βάννι, κατόρθωσε να μεταδώσει τήν ανθρωπίνην φωνήν και όμιλίαν τή βοηθειά ήλεκτρικών ρευμάτων από την Ρώμην στην Τριπολίτιδα, άπόστασιν δηλαδή 600 μιλίων, πέρουσι δε ένας τεύχος τραγουδιών στας Βρυξέλλας ήκούετο καθαρά εις το άσύρματον τηλεφώνον στο Παρίσι, δηλαδή άπόστασιν 225 μιλίων.

Αυτός ό Μαρκόνης, όμολογεί ότι ή εφεύρεσίς του του άσύρματου τηλεγράφου εύρίσκαται εις τήν άρχήν της άόμα και ότι δέν θα περάσουν πολλά χρόνια πριν κατορθώσωμεν να συνεννοώμεθα δια τού άσύρματου τηλεφώνου και εις άποστάσεις τεσσάρων και πέντε μιλίων.

Απαντήσεις επί του διαγωνισμού του Γάμου θα δημοσιεύσωμεν εις το επόμενον φύλλον.

ΤΟ ΒΡΗΚΕ Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Πρό μικρού, στην Αγγλία, ό σερ Χάμιλτον έπεθεώρει σε κάποιαν έπαρχίαν ένα σώμα στρατού, που μόλις έγυμνάζετο, ετοιμαζόμενοι να μεταφερθή στη γραμμή του πυρός. Ο κόσμος παρατήρησε ότι εις αξιωματικός ήππευσε ένα άλογο, που πρώτ'όλα, έχρησιμοποιετο στο άμάξι ενός φούρνου και έκανε τή διανομή καρδελών στα σπήτια.

— Φωμάς, φωνάζει το πλήθος και ά μέσως το άλογο έσπυμάττα.

Ο αξιωματικός το κέντριξε, άλλα δέν προχώρησε και ή παρέλασις σταμάτησε. Τότε ξαφνικά ήρθε μιὰ ιδέα στού αξιωματικού το κεφάλι και άνέκραξε σκόβοντας στο αύτι του άλλου.

— Δέν έχει σήμερα φωμί. Αύριο.

Τό άλογο άρχισε να κινείται και ή παρέλασις έξηκολούθησε χωρίς να σταματήσει δευτέραν φοράν.

ΘΕΛΕΤΕ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΑ ;

Ο πρώην πρεσβευτής της Κίνας εις τού Ουάσιγκτων των Ηνωμένων Πολιτειών Γού-Πιν-Φάγγ, έγραψεν έσχατως εις άγγλικόν περιοδικόν ένα περισπούδαστον άρθρον έπιγραφόμενον «Με τί πρόπο έλπίζω να ζήσω πολλά χρόνια».

Ίδού έν συντόμω οι κανόνες του. 1ον Τρώγε μόνον δια τής ημέρας. 2ον Μήν τρώς ποτέ κρέας, άλλα ρίζα, φωμί, λάχανα, αλάτι, γάλα και φρούτα. 3ον Απέφυγε ασπτηρώς τόν καφέ, τὰ πιστά, τή κρησι και τὰ γλυκύσματα. 4ον. Μήν μεταχειρίζεσαι άλάτι. 5ον. Μήν καταπίνης τή φαγητό πριν τή μασητήσις τελείως. 6ον Ποτέ μη λίνης νερό τήν ώρα που τρώς άλλα μιὰ ώρα πριν ή μετά. 7ον Μάθε να άναπνήσ βραβεία. 8ον Κάμνε κάθε ημέρα γυμναστική, όλίγην όμως και μη διατάξής να κάνης όσον περισσότερον περιπατων σου έπιτρέπουσι αι ασχολίαι σου.

ΠΟΙΟΣ ΑΡΧΕΙ;

— Φυσικά, ειπε το γεροντοπαλλάκαρο με σκαπτικό ύφος, δέν εινε δυνατόν να ή πάρη σε μιὰ οικογένεια τελεία δημοκρατία. Κάποιος πρέπει να άρχη.

— Ναι, άλλα το σκήπτρον περνά από το ένα χέρι στο άλλο.

— Πώς ;

— Ίδού. Στάς άρχάς της σύζυγής σου ζωής το κρατεί ό σύζυγος, άπειτα γλυκά και άγρογύστως τή περνά στη σύζυγό του. Ποτέ δέν τή περνει πίσω πλέον.

— Τό κρατεί ή σύζυγος για πάντα ;

— Όχι, τή περνά στο μωρό.

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΑΡΜΟΝΙΑ

— Προτιμώ να μη φράω παρά να μη παίζω μιλιάροδο.

— Και ή σύζυγός σας τί λέγει ;

— Προτιμώ να πάη σιόν κινήματα γράφο ή να μπειροβήη.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΚΡΑΤΟΥΣΣΕ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΗΣ

Μια κυρία παρουσιάσθη ως μαρτυς στο δικαστήριον.

— Πόσον έτών εισθε ; Τήν ρώτησε ό πρόεδρος.

— Είκοσι πέντε, άπάντη ή κυρία.

Ο Πρόεδρος τήν κίταξε καλά, ή ρώτησε τή μήμη του και ύστερα από λίγες στιγμές κάνει.

— Τώρα, κυρία μου ένθυμούμαι πως ειχετε παρουσιασθή ή ίδια πρό πέντε έτών σε μιὰ άλλη δίκη και μου είπατε και τότε πως εισθε 25 έτών. Τό θυμάσθε ; Τί έννοείται, σάς παρακαλώ, με τὰ λόγια σας ;

— Ηρώτατε να κοροϊδέρετε το δικαστήριον ;

— Καθόλου, άπεκρίθη με αξιοπρόσεκται ή κυρία και ένθυμούμαι που πρό πέντε έτών σάς είπα το ίδιο. Είμαι, κυριε πρόεδρος μιὰ κυρία που κρατεί το λόγο της και δέν άνέχετε να παρουσιασθή ένόπιον του δικαστήριου και καταθέση τή μιὰ φορά ένα πράγμα και τήν άλλη διάφορο.

ΚΙΝΗ ΤΟΥ ΑΡΧΜΟΥ

Έξ αντιθέτου θεώνται έργόμενοι, Κυρία εύπρεπής φέροσα μεθ' έαυτής δέμα άρκετών διαστάσεων και εύζωνος υπό μάλης κρατών τὰ εις έφημερίδα περιτυλιγμένα τσαρούχια του. Εις τήν συνάντησιν εκείνην.

— Καλή, εύζωνα ; με γνωρίζεις ; είμαι ή κυρία του λοχαγού σου. Θα με υποχρέωνες δια μιαν στιγμήν να έλάμβανες αυτό το δεματάκι για έδώ δά, πλησίον.

Κ' εκείνος χλευαστικώς.

— Ούρ' κατά τες κανόνες τες ήραρχίας, τής ισίμ' κη' ήγω, γυϊός του ταγματάρχου κ. Σπαθάρα, λάβι τουλ' πόν τὰ τσαρούχια μ' κη' άκοιούθις μ'.

Αμφοιστα Ν. Β. ΤΣΑΚΑΛΑΚΗΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Φιλιάτη «Κυριακή»,

Δέν προλαμβάνω ν' άνοιξω τόν φάκελλον με τας έφημερίδας κάθε Κυριακή. Το περιοδικόν σας γίνεται έδώ άνάλοισο. Οι τακτικοί άγοραστοι της «Κυριακής», μόλις φθάση ό φάκελλος, περιμένουν έξωθεν του ύποπτακαρτελου μου και ρίχνονται σάν τούς γλάρους να τήν άρπάσουν. Καμμιὰ φορά που καθύστερει ό φάκελλος, επειδή δέν έχουμε τακτικά συγκοινωνίαν, μου τρώνε τ' αύτιά όλοι. Η «Κυριακή» εινε καλή και γλυκειά σάν τή φωμί. Αλλά έχει και άδικο ό κόσμος να τρέχη πεινασμένος να τήν άγοράση ;

Αδελφίκα Β. Ζέκας (πρώτως έφημερίδων)

ΓΙΑ ΠΩΝΕΖΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Οι Γραιωνέζοι εινε περιάνμοι δια το πνεύμα της μεγάλης οικονομίας που τους διέπει. Μια μέρα λοιπόν στο Τόκιο δυο μεγάλοι φιλάρχοροι έσυζητούσαν διάφορα μέσα οικονομίας.

— Έγώ κατορθώνω, λέγει ό ένας, να μās βασιτώ στο σπίτι μιὰ δευτάλια εικοσι δώδεκα χρόνια. Ξέρριτε πως ; Δέν τήν άνοίγω δλη, άλλα μιὰ πτυχή μονάχα και άερίζομαι. Αμα χαλάση ή μιὰ δίπλα άνοίγω τή δευτέρα και σ'ττω καθέξής. Έτσι, φίλε μου, μιὰ δευτάλια διατηρείται εικοσι χρόνια.

— Είκοσι μόνο χρόνια ; άπεκρίθη ό άλλος καταπληκτως. Αυτό εινε προφανής άσωτεία. Σε μās μιὰ δευτάλια διατηρείται τρεις και τέσσαρας γενεάς και ίδου πως. Τήν άνοίγομε δλοι και τήν κρατούμε κάτω από τή μύτη μας. Δέν τήν φθείρομε κινώντας τήν, άλλα καθώς τήν κρατάμε ακίνητη, κινούμεν το πρόσωπόν μας.

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΩ

Η ιστορία του Ροβινσώων Κρούσω δέν εινε καθόλου φανταστική το πρώτο τον που έπηρε ό συγγραφεύς του έζησε κάποτε αληθινά. Ο πραγματικός λοιπόν Ροβινσώων Κρούσω έγεννήθη εις μικράν τινα νήσον της Αγγλίας τή 1676 και όνομάζετο Σέλικερκ. Από μικρός ό άνθρωπος αύτός έξέπλητε τους χωρισμούς του με τήν έξυπνάδα του και το πνεύμα του που έβίβα πάντοτε περιπλανήσεις. Δεκαοκταετής ει γεν άπεφασίσει ήδη να γίνη ναυτικός και ήνεϊτο έπιμότως να άσολούθησ τή έπαγγελμα του πατέρα του, που ήτο ύποδηματοποιός. Μίαν ώραϊσιν πρώϊαν, λοιπόν, άρνει το νησί του και άρχίζει τας περιπλανήσεις. Μετά δύο έτη, έκανε τότε το δεύτερό του ταξείδι, έδοκίμασε τού ναυαγού τας πικρίας, έκουσίου ναυαγού, επειδή έβρισκα με τόν πλοίαρχον του έζήτησε να τόν άρηση έξω σε μιάν έρημον άκτήν, όπου παρέμεινε επί τέσσαρα έτη και τέσσαρας μήνας. Ύστερα έπέστρεψε στο χωριό του, όπου άπεβιβάσθη νύχτα, κρυφά μη έπιθυμών να τόν ίδη κανείς και τήν επομένην, ήταν Κυριακή, πήγε στην εκκλησία και καταποθήθη πίσω από τους γρονείς του. Μόλις ή μητηρ του έστράφη και τόν άνεγνώρισε έδοκίμασε τσας φωνές που διεκόπη ή λειτουργία.

Στο χωριό του ό Σέλικερκ ήράσθη και ένυμφάθη τήν Σοφίαν Δρούς. Δέν έννοσσε όμως να μένη εις το ίδιο μέρος. Μετ' όλίγον χρόνον πέρνει τήν γυναϊκά του και όρμα εις νέας περιπλανήσεις. Από τότε δέν έμπαθε κανείς τι άπέγινε, μόνον πολλά χρόνια άργότερα, έπίστρεψε στο νησί μιὰ νεαρά γήρα, λέγουσα ότι ήτο ή σύζυγος του Σέλικερκ και έζήτησε τήν κατοχήν της περιουσίας του συζύγου της. Ήτο ή δευτέρα σύζυγος του Σέλικερκ. Η Σοφία Δρούς ειχεν άποθάσει πρό έτών καθώς και ό σύζυγός της, ό όποιος μετά πολλές περιπλανήσεις ειχε εισσηθή εις τή άγγλικήν βασιλικήν ναυτικήν υπηρεσίαν ως άνδρου πλοίαρχου.

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

Ανταλλάσω κάρτας μετά Α)δων άνεπιγμένων. Αδύλτος εχεμεία. Δι έθνησις. Α)ντοραθη πτδ κερν — Κρέσταινα (Ολυμπίας).

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΜΙΣ ΝΤΟΡΟΘΥ ΓΚΡΗΝ

Η όποία εινε ή καλλιτέρα καλλιτέχνις κινήματογράφου και φημισμένη τούσιν εις τήν Αμερικνήν δσον και εις τήν Εύρώπην δια τήν όρατότητα και πλαστικώτητα του κορμού της.

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΚΙΤΣΕΝΕΡ

Η μουσικότης του σφρατηγού Κίτσενερ εινε παρομιώδης. Πολλοί φίλοι του εις μάτην συχνά, έφευρίσκοντες διαφόρους μεθόδους, προσπαθήσαν να του βγάλουν ένα μουσικό, μιὰ λέξη για τὰ σχέδια του, για τήν προσοχή δράσι του στρατού τέτοια. Εις εξ αυτών όμως ήτο δέβαιος ότι θα του τραβήζη κάποιον μουσικό. Τόν προσεκάλεσε λοιπόν εις γεύμα στη μεγαλειτερο ξενοδογείο του Λονδίνου, τόν έπεριποιήθη όσο μπορούσε καλλιτέρα, τόν υπεχρέωσε και στο τέλος με γλυκειά φωνή, σε μιὰ στιγμή που ό Κίτσενερ έβρανε το πως ήταν διαχυτικώτατος, του κάνει με έμπιστευτικό ύφος.

— Ποιά εινε τα τελευταία νέα του πολέμου, σφρατηγέ ;

— Τὰ τελευταία νέα ; άμείως, άπεκρίθη ό σιωπηλός στρατηγός, να ρανθώ να μās φέρουν μιαν έσπερηνήν έφημερίδα.

MONTANITE

Ζήτω ο έρωσ λοιπόν. Πανταχού παρών και τα πάντα πληρών. Δεν εραταξάμασθε ποτέ ότι ο μικρός Θεός θά ήτο δυνατός να ένσκηψή και εις τὰ σαντόρια του Δαδός, όπου πηγαίνει ο κόσμος για να για τρωτή; Και όμως μαθαίνουμε ότι έγιναν κλέβας εκεί πέρα δύο—πρία συνοικέσια με ταξυ Έλληνων και Έλληνιδων. Υπό τούτους όρους, δεν μπορεί ν' άρνηθί κανείς ότι ο χορός του Ήσαία είνε λιγάκι μακάριος—ή όχι;

Στο Λονδίνο τώρα συνθίζονται άρρα έβνες όχι από χρυσάφι, αλλά από πλάτινα, αί όποια είνε λεπτότερα και πολύ άκριώτερα από τας συνθισμένας άρραβώνες. Ένώσφ δεν ανακαλύπτεται διαπαντός παρον μετάλλον, ή πλάτινα φαίνεται ότι θά άντικαταστήσθ τ' χρυσάφι εις τὰ περισσότερα κοσμημάτα.

Αί κυρίες των Άθηνών μιμούνται τας κυρίας του Λονδίνου και των Παρισίων. "Οχι! Έκει έχουν πόνεμον και ο κάλδς κόσμος ήλεντά και διασκευάζει. Έδώ έχομεν επιτηράστειον, φτώχεια και δυστυχία και αί κυρίες μας δεν συλλογίζονται ειμή τή πάρτυ, κινηματογράφους και έκδοσού μας. Καί αν ήνίκαί τι φιλανθρωπικό, γίνεται με τόσο ήρωσ, με τόσο τωμπούλισμα που, ύποθετομεν, περισσότερο κακό προσενεί ή φασαρία αυτή ή ή περίθαλψις. Ποσ είνε ή ελληνική τρωστράδα, ή ελληνική φιλανθρωπία, ο ελληνικός πατριωτισμός; Θά ήτο χλευασμός εις τόν έαυτόν μας εάν ελέγαμε, ότι ή καλή τάξις έδειξεν ένδιαφέρον, έπόνεσε ή εκινήθη δια τούς πτωχούς επιστράτους. Όλλή, μεν τάξ, ή Άγγλία και ή Γαλλία είνε πλούσια, αί άθνη και μπορούν να βασιλεύουν ένα και δύο και τρεις πολέμους ενώ σείς άνήκατε ο' ένα έθνος μικρό, φτωχό, που έχει ανάγκη και του έβολού της χήρας. Έάν εκόνατε τίποτε δια τούς επιστράτους σο θαρός, σάς διαβεβαιούμεν σοβαρώς και έν ήρώσ, ότι αί έφημερίδες θά έγραψαν περισσότερα και με περισσότερο ένθουσιασμόν ή όσα γράφουν δια τας κοσμικάς συγκεντώσεις σας. Αυτό δεν τας ελκύει;

Δεν νομίζετε ότι είνε άσχημον αί κυρίες που κατατόχθησαν νοσοκόμαι να φορούν της στολές των και έξω; Έίδεμε δύο τρεις που τού κάνουν αυτό. Ένα πανωφόρι από πάνω, που βγαίνει μέσα στο έσωσώρην λ. χ. και επιδεικνύεται το λευκό κοστούμι με τόν έρωθρόν σταυρόν στο στήθος. Δέν είνε άμορφο. Σάν' σε φέ πα' ζά Παρί, μεν τάξ. Ω, όχι. Ούτε και στο Λονδίνο. Η τολλάριστον το κάνωσιν αυτό όχι σοδα

και κυρίες, αλλά μερικά γυναίκες που έχουν δικούς τους λόγους να προσελεύουν τα μάτια τού :

Το περιοδικόν μας θά άναφέρη με πολλήν χαράν του και θά τονίση κάθε εύνενη προσπάθειαν, που παρρυσιάζεται στην Έλλάδα εις τήν τέχνην εις εις οιονόηποτε κλάδον. Τέτοιαν εύνενην προσπάθειαν ή πηρξεν ή διδασκαλία του «Όθέλλου» από σκηνης του ΔημοστικούΘεάτρου υπό του θείου άσου των κ.κ. Οικονόμου και Βουκαρέρα, Αμφότεροι οί καλλιτέχναι κατέβαλον κα θεπροσπάθειαν για να παρουσιάσουν το έργοσ που μπορούσαν καλλίτερα και εις το παίζιμόν των απέδειξαν ότι σέβονται και άγαπούν αληθινά τήν τέχνην των. Άλλά και λιγώτερο καλά άν έπαίξον, πάλι θάπρεπε να τούς εύχαριστούμεν και τούς συντρέχομεν, επειδή άποτέλουσαν μίαν άντίδρασιν κατά της επικρατήσεως των γαλλικών σκωπιδίων με τά ήποια φορτώνουν τόν κόσμο το καλοκαίρι τα ελληνικά θέατρα, δια κηρύσσοντα, με το άνωότερον ήρωσ, ότι το Άθηναικόν κανόν δεν άξίζει να ιδί καλλίτερα θεάματα. Καί ήρωσ ο Έρβινγγ στην Άγγλία ούδέποτε έπαίξε φάρσες και θεατρικάς άνοητίας και το κοινόν ήταν ξετρελλωμένο μαζί του.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Απειρα είνε τα τυπογραφικά λάθη τα οποία συμβαίνουν εξ άπροσεξίας των τυπογράφων. Έκεινο όμως το όποιον κατέχει τήν πηγήν ήστων είνε το έξής.

Πρό 30 περίπου ετών, εις τήν έποχήν καθ' ήν οι ομημεριοί μας κάλαμοι εξέδιδον εις μικρόν περιοδικόν τα πρωτόλειά των, παρρυσιάσθη και ένας ποιητής να δημοσιεύσθ ένα ποιηματάκι του.

Παρρυσιάσθη λοιπόν και επέβαλε το άριστοέγγημά του εις τήν σύνταξιν της έφημερίδος. Έπί τινος εβδομάδας ένεκα πληθώρας ύλης; άνεβάλλετο ή δημοσίευσις τού ποιήματος και φωνηίζεσθε τήν άγωνίαν του νεαρού ποιητού, πηγαυνοροχούμενου εις τὰ γραφεία της έφημερίδος.

Άλλά κατά του άνωχούς ποιητού ου νόμισεν ή άπροσεξία των τυπογράφων.

Τό ποιημα κατέληγεν ούτω.
«Καί τα μάτια μου που κλαίνε, μέρα νόχα τί θά γείνουν ;»

"Ο τυπογράφος έχομεν καλόν δια να γεμίση ή σελίδα να προσθήσθ άσκετά έρωτικατά μεταιθέρμας τό ποιημα ούτω.

«Καί τα μάτια μου που κλαίνε, μέρα νόχα τί θά γείνουν ; ; ; ;»

"Εγνοείτε ότι ή σύνταξις της έφημερίδος έφρόντισε να διορθώσθ τήν άκάλκια σθηόσαν αυτήν του τυπογράφου και εις τήν διορθώσιν των δοκιμίων διέγραψε τα θωμαστικά, πλην ένός, και έσημείωσε εις τόν τυπογράφον (να βρωσύν). Τό τε αννέθη καί το άσκετά κομμάκιον.

Οί σίτοι μεταιθέρμασιν ούτωσ
«Καί τα μάτια μου που κλαίνε, μέρα νόχα τί θά γείνουν ; να βρωσύν».

"Ο άπορροειός τυπογράφος άντι να βγάλη τα περιεχόμενα έρωτικατά, έβγαλε, τα μάτια του άνωχούς ποιητού. Δέν γνωρίζομεν αν ο ποιητής εξηκολούθησε να γράφη ποιήματα, πάντως όμως αν εξηκολούθησε θα έπροβόχε πάλι εις τα έρωτικατά, τα όποια του έστοίχισαν τα μάτια του.

Γ. Μ. Θεσσαλονίκη

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΙΓΝΙΟΥ

"Εν τω καθ' ής Γλαυκόδησ εν Άγγλία, άριθμώσ τις σιραιωτιών Άγγλων συνεκλήροιάσθη έσοέραν ινα της μεγάλης εβδομάδος. "Οπως συνθίζεται εν Άγγλία, όδοι οι σιραιωτίζ διεταχθησαν ύπως έκατος φέσθ μεθ' έαυτού και το Έυαγγέλιόν του. Ένας όμως εκ των σιραιωτιών άντι του Έδαγγελίου έλαβε μεθ' έαυτού ένα πατιό χαρτιά. Ένθό διέ άπαντες οί εν τή Έκκλησία ήρωίζον το Έδαγγέλιον, ο σιραιωτίζς ούτος ήρωίζε τήν δέσμην των χαρτιών και τα παρατήρει μετά προσοχής.

Πάντες οι σιραιωτίζται του τόν ή λεγχοσ διά το άπόηημα τούτο το σκανδαλώδες και τέλοσ ο δόρητος εν τή εκκλησία τούσ σιραιωτίζτας δεκανέος, τόν έφερε ένώπιον του άρροδιού άξιωματικού. Καί ο ποιητίζς σιραιωτίζς ίδού τί άπελογήθη. «Δέν είνε άλλθές δι έπαίξα τά χαρτιά, αλλά δι' αυτών είδιδάξα τήν Άγιασ Γραφήν. Έπειδή ο άσσοσ μου ένθουμίζε, ότι εις ο Θεός το όδο και τρία τόν Υίόν και το Άγιον Πνεύμα, το τέσσαρα, τούσ 4 Έδαγγελιατάς το πέπτε τας πέπτε φρονίμους παθόνους, που δέν εξέχασαν να βάλοσν έλαιον εις τας λαμπάσ αυτών, το έξ, ότι ο Θεός εκίωσε τόν κόμον εις 6 ήμέρας. Το έπία ότι τήν Γην κατέσραωσ τα έργα αυτού και άνεπλήθη το όδοθί ότι μόνον δάφθωσπι έσώθησαν από τόν καικαλομόν του Νώε, το ένέα τούσ 9 καθροισθέντας υπό του Σωτήρος λεπτοού το δέκα τας 10 έντολάσ του Θεού ή νάμα, τήν βασιλοσσαν Σάββα έλλοιδόσαν εκ των περάτων της γής, ίνα θανουσή τήν σελην του Σολομώνισ; ο εήρας, αυτών τόν Σολομώνια, οί φάντες, θίκοσ τούσ άρροειούσ, εξ ών ο μεγαλείτερος είνε ο δόρητος με ένταύθα δεκανέος». "Ο σιραι. κατόπι ήμέρησεν τούσ άριθμώσ των χαρτιών πούθησαν 365 είπόν ότι τού ένθουμίζουσι τας ήμέρας του έτους. Τα πενήκοντα δύο χαρτιά, τας 52 εβδομάδασ του έτους, αί δώδεκα χαρτιώσι, τούσ 12 μήνας του έτους, ή δέ μία χαρτιώσι, ειλουκεί ται και δέν λαυθάνεται όπ' όπν.

"Ο αξιωματίζς θανουσάσ επί τέλοσ τήν ποιησίαν του σιραιωτίζου τούτου άπελυσεν αυτόν άνωσθητέ.

ΕΛΕΥΘ. ΒΑΤΙΜΠΕΛΑΣ

Είς το ταχυδρομείον της «Κυριακής» άδύναται να άλληλογραφούν και οι άναγνωστά μας μεταξύ των, πληρώνοντες τρία λεπτά τήν λέξιν.

ΠΑΙΔΙΑ ! ΠΑΙΔΙΑ !

Έτοιμασθήτε! έτοιμασθήτε ! Μετ' όλίγον α ίσειραί τής «Νέας Γενεάς» τελειοσνουσ και άρρίζουσ νέα, θαυμάσια μυθιστορήματα, μεταξύ των όποιων «Τό Βιβλίον του Αόγγου», ή υπό Κήπλιγγ. «Ο Κοκατόν» ή υπό Μάξ Ρίττενμαπεργ. Καί άλλα πρώτης τάξεωσ μυθιστορημάτα.

ΣΤΗΝ «ΝΕΑΝ ΓΕΝΕΑΝ» Έγγραφίτε συνδρομητά. Γράφατέ μας σύμμερα «Νέαν Γενεάν». — Γραφεία «Άχροπύλωσ» — Άθήνασ.

Δέν έπέρασν ήρωσ πολλά ήμέρασ και ο Κιοσρωών έστειλεν ένα ήρολόγιον εις τόν Τόδοσν.
Τό φανίζάνι είχε χρησιμοποισθη όσ θήκη του ήρολόγιου, ή δέ μηχανήματα έγειραν από τ' άλλα κομμάτια των ξύλων, των σιρατάων, των ράβδων, σιερασμέων μεταξύ των με καρδιά.
"Ο Τόδοσν ένθουσιασθήσιν έφύλαξε το ήρολόγιον και έδοκε μεγάλην άμοισήν εις τόν Πολωνόν τεχνίτην.
Νίκοσ Φραγκόπουλοσ

Ο ΣΤΙΓΓΑΡΗΣ

(συνέχεια εκ της 7ης σελίδος)

— Δεν είχα ποτέ τέτοιο σκοπό. Είσασι τούτ' όσο θαρραλέος άνόητος που συνήνησθ ποτέ στη ζωή μου, και ύστερα ήσαι με' έσ'όσάν κι' έμένα από τή μητέρα πατριζα.

— Λοιπόν, όταν θα είμαι ελεύθερος, θα σκοτωθώ μόνος μου, εφίθ'όρισε ή Φιέρκοσ.

— Μπα, άπεκρίθη ο Στιγγαρής φεύγον. θα ίδθς πως δεν άξίζει τόν κόπον...

"Όταν ήλθε ή αστυνομία, ακολουθουμένη από μερικούσ ήκατοίκουσ της Γαλντρονάλτ, και ήρωε μετά μίαν ώραν τόν Φέσργον θεμέμον στο στόλο, είδιάσαν μία έπιγραφή που ήταν γραμμένη έπάνωθεσ του. Τό τε τόν ύπεστήριξαν για να τήν διαβάσθ και έ ίδιος. Η άπιγραφή αυτή έχηρσέμεισε για να τού συχωρηθή ή άριστομύθια που είδεισε τού γράμμα του άδελφού του και να δημιουργήσθ τιμητική θέσι στην άποικία καλλίτερα από συστατικό γράμμα της Αύτης Μεγαλειότητος της Βασιλείσσης Βικτωρίας προς τήν Α. Ε. τήν Διοικητήν της Νέας Γαλλ του Νότου. Είχε ως έξής:

"Ο άνθρωπος αυτόσ είνε το γενναίότερο πετεινάρι που συνήνησθ ποτέ στη ζωή μου. Κατάρωσθ να με κρατήσθ προς στιγμήν εις κάλιτον και θα μπορούσε να μου τινάξθ τα μαλά. Σχεδόν μ' έπαπσε Κωντανόν. Χαλάί του. «Στιγγαρής».
(Άκολουθεί)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΜΑΣ

Άντιπροσωποι της «Κυριακής» είνε οι κ. κ.

1. Αποστολίζ Αποστολάκης, Χαλιά.
2. Περακίλς Ν. Πετιούνης, Τρίπολις.
3. Β. Ζάκασ, Λοιάκω.
4. Μπρουστοπατισμένο Διοπάκω.—Θωρηκίτον «Λήμοσ».
5. Σάββασ Θ. Παυλίδησ, Θεσσαλονίκη

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

Μεταξύ των άλλων κειμηλίων του Τσόροσν σγκαταλέγεται και ένα περιεργότατον ήρολόγιον, το όποιον κατασκευάσθη εις ένα Πολωνόν ήρολοποιόν, ο όποιον Ιούλιον Κιοσρωών. "Ο Τόδοσν είχεν άκούσει πάρα πολλά δια τήν ιδιοφυίαν του ανθρώπου αυτού και δια να τόν δοκιμάσθ του έστειλεν ως δώροσν ένα δέμα περιέχον όλίγα χαλίνα καρφία, μερικά κομμάτια ύλον, ένα σπασμένο γυαλί, ένα ραγισμένο φινιζάνι από πορσελάναν, όλίγον σίρησ και όλίγασ ράβδουσ.

Δέν έπέρασν ήρωσ πολλά ήμέρασ και ο Κιοσρωών έστειλεν ένα ήρολόγιον εις τόν Τόδοσν.

Τό φανίζάνι είχε χρησιμοποισθη όσ θήκη του ήρολόγιου, ή δέ μηχανήματα έγειραν από τ' άλλα κομμάτια των ξύλων, των σιρατάων, των ράβδων, σιερασμέων μεταξύ των με καρφία.
"Ο Τόδοσν ένθουσιασθήσιν έφύλαξε το ήρολόγιον και έδοκε μεγάλην άμοισήν εις τόν Πολωνόν τεχνίτην.
Νίκοσ Φραγκόπουλοσ

ΜΕΡΣΙ!

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

Από μερικάς επιστολάσ

"Απόδείξις της άξιας της Κυριακής είνε ή κυκλοφορία της, που κάθε εβδομάδα και αδέναται. Χωρίς προεκαλαμίσματα και γεμάτες άγγελίασ γνωρίσθη, με μόνη της άμέσεσ το ώραίο αυτό φρούτο και δραστικό του πνεύματος.
ΣΡΑΜ.—Λόκωνθοσ

"Ασυγκρίτως άνωτερον πάντων των έν Έλλάδι έκδοσόμενων περιοδικών. Είνε άνοητικό λουλοδύ, είνε μαγική η «Κυριακή».

Γ. Χ. Καρωαντόπουλοσ Βρυάξ (Κονίτιστ)

"Η «Κυριακή» είνε ή έορτή της φυγής μου και τήν περιμένω με λαχτάρα στη μόκισή μου.
Κατίνα Μυλωνασπούλω—Άθήνα

Μπουκέτο με λουλοδύα γνήσια εκλεκτά και τεχνικά θαλάμα.
Ελίκοσ Βούρασ—Πάρασ.

Τά πήρα όλα τα φύλλα μαζί και τα διάβασα μονορούφι. Η «Κυριακή» δέν συγκρίνεται με τ' άλλα περιοδικά.
Άθαν. Χ. Παπαχαρίσισ—Ίωάννινα.

Τά κυκλοφορήσαντα φύλλα της «Κυριακής» τήν άνέδειξαν το τελειότερον και έξωχώτερον των ελληνικών περιοδικών. Δέν γνωρίζει κανείσ τί να πρωτοκαμάσθ στο περιοδικό σας.
Ευάγγ. Παπαλακίτς

Τό χρητιωμένο περιοδικό σας δύναται να παραβλήθθ με τα καλλίτερα Εύρωπατά.
Ηλ. Μαλανδράκησ—Σύροσ.

Ουδέποτε ο Έλληνικός τύπος εξέδωκε περιοδικόν σαν τό δικό σας. Σάς παρακαλώ να το έκδίδετε διασ της εβδομάδου.
Σωτήρησ Κ. Μιχαλόπουλοσ Μεσσήνη.

"Εδού επί τέλοσ που κατορθώθη να έκδοθθ ένα περιοδικόν διδακτικόν, τερπνόν και εύχαριστόν δια τήν Έλληνικήν νεολαίαν.
Ε. Α. Παχατζόπουλοσ—Άθήνα

Τό εκλεκτόν περιοδικόν σας γίνεται άναγκαστόν ένταθα.
Νικόλ. Αποστολόπουλοσ—Νησίον

Τέλειο μπουκετάκι, όπου ο καθένας βρισκει κάθε είδουσ λουλοδύ: το ένα καλλίτερο

από το άλλο.
Ρ. Μ. Φούρασ—Τρίκαλα

Δέν δύναται να σάς περιγράψω πόσθ χαράσ έπλήρωσε τήν καρδίαν μου ή έκδοσισ της «Κυριακής».
Σπύροσ Μαράδοσ—Τρίκαλα

Θά ύποστηρίξω τήν «Κυριακήν» δι' όλων μου των μέσων.
Ίωάνν. Μιχαλόκοσ—Πειραιώσ

"Η «Κυριακή» είνε περιοδικόν πατριωτικόν και ώφέλιμον. Σάς παρακαλώ να με θεωρήτε θαυμαστήν σας.
«Σαλοβώρ»—Λαμία

"Εργισέ άνάρπιστοσ έδώ ή «Κυριακή», διότι είνε το καλλίτερον των μέχρι σήμερον έκδοσόμενων περιοδικών έν Έλλάδι.
Άθανάσιοσ Βαρακλιώτησ—Βόλοσ

Παρακολούθω από του πρώτου φύλλου το ύπέροχον αληθώσ περιοδικόν σας, όπερ συν τώ χρόνω μάσ παρρυσιάζει και νέασ εκπλήξεις. Είνε το ώραίτερον και τελειότερον περιοδικόν έν Έλλάδι.
Μιχαήλ Άδάμασ—Πειραιώσ

"Η «Κυριακή» είνε καθρέπτρις της σημερινής ζωής. Γεμάτη χιούμορ, όμι άνάλαπα άσπερία, όχι άτεχνασ, άκηνόνιστέσ γραμμέσ.
Π. Βογιαντόπουλοσ—Καλάμα

Θά ύποστηρίξωμεν τήν «Κυριακήν» όσον δύνασθωσ. Όλα τα φύλλα, που στέλλονται έδώ, έξοδοσονται άμέσως.
Δνίσ Ε. Δασουρτζ—Ναύπλιον

"Η «Κυριακή» ένθουσιασε τήν νεολαίαν έδώ και μάλιστα τούσ προσκόπουσ, όντινεσ σάς συγχάιρουσ.
Σπυρ. Δ. Μαρτινή—Κέρκυρα

Με πρωτοφανή τώ όντι απληστίαν άνέγνωσα τήν φιλότατην «Κυριακήν». Χ. Βουνοτάσ Παπαδάταισ (Μακρυνέασ) ΚΤΛ. ΚΤΛ. ΚΤΛ.

ΣΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

"Ο Συγγραφέσ. "Έλαβα κι' εγώ μέρος σιούσ δύο πόλεμους. "Ημονα σιτην Άστοράχη τρεις μήνεσ σιά προχώματα. Μία μέρα, ξερότε, καθόσ ήμον χωμένοσ μέσα σιό πρόχωμα μιά όβιδα πέραςσ από πάνω μου, έσκασε κι' εγώ κόλλησα σιτη γή και οσ μίά σιτημ ή οκρόθηκα άσισραιωτισίωσ διασ της άμαρτίεσ μου. "Η Δ)νίσ Κοπιέιλ.—Θιμηθήκατε και τόν «Βίον της Κλεοπάτρασ», που είχατε έκδούσι ις πεντάλεπτα φυλλάδια ;

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΥΡΙΟΥΣ, ΚΥΡΙΟΥΣ

—B. Γ. Καλογερόπουλον, Πάτρας. Διά την δημοσίευσιν της φωτογραφίας πρέπει να πληρώσετε 4 δραχμάς, όσον θα μάς στοιχίση τὸ κλισέ δηλαδή.

—Γεώργ. Τουφεξήν, Λαμίας. Συμμορφώθητε με τοὺς περὶ ἀντιπροσωπείας όρους μας.

—P. M. Φούφαν Τρίκαλα. Διά την «Νέαν Γενεάν» ἐμίλησάμεν. Θὰ σταλῆ ἀμέσως. Ἐάν θέλετε νὰ στέλλετε ἀνταποκρίσεις καὶ διὰ τὴν ἡμερηίδα «Ἀκρόπολιν» θὰ τὰς δημοσιεῖν εὐχαρίστως.

—Δημ. Χαντζ. Πειραιᾶ. Δύνασθε. Στείλατε ἀντίμιμον διὰ φύλλον ἐνὸς μηνός, Περιμέναμεν. Τί ἐννοεῖται ἀντὶ πόσου χαρτοσήμου;

—Δ. Παλιούραν, Μεσολόγγιον. Περιμένοντες ἀπὸ σᾶς νὰ φροντισθε διὰ τὴν ἐξᾶ πῶσιν τῆς «Κυριακῆς».

—Δ. Κωνσταντόπουλον, Λευκάδα. Ὁ πόσος θέλετε θὰ γίνῃ. Δὲν νομίζετε όμως, ἐπὶ θὰ ἦτο ἀπλούστερον ἐάν ἤθελάτε φροντίσῃ περὶ ἔγκρισιν τοῦ ψευδονύμου αὐτοῦ;

—Γιούλιον Ἐρεσσίου. Ἡ φωτογραφία θὰ σᾶς στοιχίσῃ 4 δραχμάς. Τὸ ποίημα θὰ δημοσιευθῇ.

—Ἀντόνιον Ροτζέρου, Τρίπολιν. Ὁ πόσος, δὲν εἶθε ὑποχρεωμένους καὶ διὰ τὴν «Ἀκρόπολιν», φυσικὰ, ἀλλὰ ἐάν θέλετε νὰ στέλλετε καὶ εἰς τὴν ἡμερηίδα μας ἀνταποκρίσεις θὰ τὰς δημοσιεύωμεν εὐχάριστος. Περιμένοντες λοιπόν.

—Ἰωάν. Κόντον καὶ Ἄναστ. Κοντολέταν. Βεβαίως τὰ δημοσιεύομεν δωρεάν Ἐάν ἐγκριθῶν όμως. Περιμένοντες τὰς συνδρομὰς, ποὺ μάς λένε.

—Δα Β. Δασουρῆ. Τὸ ποίημα τὸ ἐστὶλα τε; Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ γραμματικὸν σας.

—Σπυρ. Δ. Μαρτίνου, Κέρκυραν. Ἡ φωτογραφία στοιχίζει 4 δραχμάς.

—Παναγ. Ἀλεξάκη. Κέρκυραν. Τὸ ἀντίμιμον διὰ τὴν καταχώρησιν δὲν εἶθε εὐχὴ ἀκόμη. Δὲν δημοσιεύομεν τίποτε ἀν δὲν προκληθῇ. Ὅσον διὰ τὴν ἀντιπροσωπείαν συμμορφώθητε με τοὺς όρους μας ἄλλο μὲσιν δὲν ὑπάρχει.

—Χ Βουβάρταν, Πατατάτας (Μακρονήσιος). Τί ὁδῆγας θέλετε γιὰ νὰ γράψετε τρεῖς συνδρομητάς; Ἡ «Κυριακὴ» ἀνάθε καὶ ἐννοεῖσθε κάθε ἀκρὴ τῆς Ἐλλάδος.

—Κωνστ. Ν. Ρίγγου, Αἰτωλικόν. Στείλατε καὶ 15 δραχμάς, ὅπως συμπληρωθῇ τὸ πῶσιν τῶν τριῶν συνδρομητῶν. Καὶ στείλατέ μας καὶ τὰ ὄνόματα τῶν τριῶν συνδρομητῶν. Περιμένοντες.

—Εὐάγγελον Οἰκονομόπουλον, Τρίπολιν. Ποὺ ἐρχάτε τὴν γλῶσσαν εἰς τὴν ὁποίαν γράφετε; Μὲ νεκρὰ γλῶσσα δὲν μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς εἰμὴ νεκρὰ πράγματα. Στὴν Τρίπολιν δὲν μιλοῦν τέτοια γλῶσσα δέξαια.

—Α. Κ. Μαρτινοπουλον, Καλάμας. Τί ἐννοεῖται νὰ ἀποστέλλωμεν τεύχη σᾶς Καλάμας; Δὲν ὑπάρχει πρακτικόν ἡμερηίδιον αὐτοῦ; Θέλετε νὰ σᾶς στέλλωμεν ἡμῖς

τὸ φύλλον; Ἐγγραφεῖτε συνδρομητής.

—Δημήτρ. Ἀντωνόπουλον. Τὸ ποίημα ποὺ μάς ἐστὶλατε μπορεῖτε νὰ μάς πῆτε εὐχεριστικὸν τί θέλετε νὰ τὸ κάμωμεν; Αὐτὸ τὸ ξέρουσι καὶ τὸ τραγουδᾶν ὅλοι.

—Πάλλουσαν Κωφιδίαν. Λάρισαν. Δεχόμεθα, ὣς πρὸς τὸ εἶδος θὰ δημοσιεύωμεν καὶ ἐκεῖνα ποὺ θὰ ἐγκριθῶν. Ἐγκρίνατε ὅμως τὸ ψευδονύμιν σας.

—Κατίνα Μυλωνοπούλου ἐνταῦθα. Ἰδιαίτερος δὲν ἀλληλογραφεῖ ἡ «Κυριακὴ». Τὴν ἐρωτήσιν σας γιὰ τὸ ψευδονύμιν μπορεῖτε νὰ τὴν στείλετε εἰς τὴν ἀλλήλογραφίαν, πληρῶνουςα 3 λεπτὰ τὴν λέξιν καὶ θὰ λάθῃ γνῶσιν ὁ εἶδος. Ἄν θέλῃ, θὰ σᾶς ἀποκαλύψῃ τὸ ὄνομα του.

—Σωτήριον Κ. Μιχαλόπουλον, Μεσσηνίαν. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ὄρασιον γράμμα σας. Φροντίσατε διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς «Κυριακῆς», ἀφοῦ σᾶς ἀρέσει τόσον.

—Εὐερέσδου, Καβάλλαν. Εὐάγγελον Φωτιάκη. Ἐνταῦθα. «Ἀλὰ ἑλέρ ντὴ Ντεζερ», Πειραιᾶ. Γεώργιον Ἰωαννίδη. Πειραιᾶ. Ἰωάννην Μιχαλάκη. Πειραιᾶ.

—Γ. Μ. Θεσσαλονίκην, Β. Σ. Χαϊνήν, Μεσσηνίαν, Ἄναστ. Τσιμποῦλην ἐνταῦθα, Ἡλ. Μαλανδράκη. Σύρον, ἌΧι, Σπρ. Γκρέκιν, Αἰτωλικόν. Ν. Τσακαλάκη, Ἄμφισαν, Μιχαῆλ Ἀδάμαν, Πειραιᾶ, Ἰωάννην Παπαγεωργίου, ἐνταῦθα. Τὰ χειρόγραφα σας εἰλήφθησαν. Ἐάν ἐγκριθῶν θὰ δημοσιευθῶσι με τὴν σειράν των.

—Θέμον Βασιλιάνην, Ἐνταῦθα. Μακρὰς σειρὰς δὲν δημοσιεύομεν.

—«Κυρία» δὲν με μέλλει. Λευκάδα. Ἐσεῖς ποὺ ξέρετε καὶ διατυπώνετε τὴν σκέψιν σας τόσο καθαρὰ καὶ ἀπλᾶ, θὰ μποροῦσθε νὰ μάς στείλετε τίποτε ἀπὸ τὴν ὠραίαν σας πατριδα. Ὅχι; Περιμέναμεν. Καθένα ἀνέκδοτο, ἀστέιο, μικρὰ περιγραφή;

—Ἁ Μαυραλής ἀπαντᾷ εἰς τὴν «Ποῦ νίδα» ἐκ Λευκάδος, ἐπὶ αὐτοῦ τὰ γράφει ἀλλὰ ὡς—Μαυραλής.

—Ἡ «Μούσα» ἐκ Λευκάδος ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ψευδονύμιν τοῦ Μαυραλή. Ἀς γράψῃ πῶς ρεστάντ, Λευκάδα.

—Ἁ «Πετείνδος» ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς ἐκ Λευκάδος «Κυρίας» δὲν με μέλλωσι καὶ ὑπόσχεσται ἐχεμύθειαν. Διευθυνσις: «Κυριακὴ».

—Εἰς τὸ ἄλλο φύλλον, ὅτε εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν, ὅτε εἰς τὴν συνεγραμμένον ἀναγνωστῶν θὰ εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιεύωται ψευδονύμα μὴ ἐγκριμένα.

—Ἐπίσης εἰς τὸ ἄλλο φύλλον ἔφαρμάζεται καὶ ὁ όρος περὶ τοῦ δικαιώματος ἀπαντήσεως εἰς τὰς ἐπιστολάς. Οἰαδήποτε λοιπὸν ἐπιστολὴ δὲν φέρει ἐσθλὴν καὶ τὸ ἀπαραιτήτου δεκαλέπτον γραμματικόν, δὲν θὰ εἶνε δυνατόν νὰ τυχῇ ἀπαντήσεως.

—Ὁδαιμία καταχωρησὶς δημοσιεύεται ἀν δὲν προκληθῇ. Ἐάν τὸ ἀντίμιμον δὲν εἶνε ἀκριβὲς πρὸς τρεῖς λεπτὰ τὴν λέξιν, δὲν θὰ τὴν δημοσιεύωμεν ἐνὸς μὴ συμπληροῦται τὸ πῶσιν. Μετρωσις λοιπὸν τὰς λέξεως προσηγορικῶς. Ὅλα ὑπολογίζονται. Καὶ ἓνα γράμμα μοναχὸ κάνει μιά λέξιν.

—Ἄδα «Νιτρός», Ἐνταῦθα.—Ποῦ νόστιμο καὶ χαριτωμένο τὸ γραμματικὸν σας. Θὰ μάς εἰδύατε μεγαλειτέραν εὐχαριστήσιν, ἐάν ἤθελάτε μάς ἀποκαλύψῃ καὶ τὸ ἀληθινὸ σας ὄνομα. Δὲν εἶνε δυνατόν;

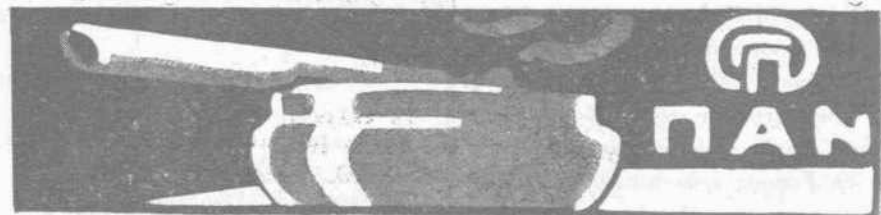
—Οἱ κ. κ. ἀντιπρόσωποι μας παρακάλουναί νὰ μάς στείλωσι τὰς φωτογραφίας των.

—Τὸ Χριστουγεννιάτικον φύλλον θὰ εἶνε θαῦμα. Μιὰ μοναδικὴ ἐκκλησιὰ διὰ τοὺς ἀναγνώστους. Τὸ καλλίτερον δῶρον, ποὺ θὰ μπορεῖτε νὰ στείλετε. Σχεσηθε σὲ πόσους ἐπιθυμεῖτε νὰ στείλετε καὶ γράφετέ μας ἀπὸ τώρα τὰς παραγγελίας σας πῶσα φύλλα χρειαζέσθε. Θὰ εἶνε με χρώματα, με περισσότητες σελιδάς—καὶ ἀφῆματα ταστον. Ἐνα ἀληθινὸ ὄνειρον.

—Ὁρεθούρ λοιπὸν τὴν ἄλλην Κυριακὴν καὶ καλὴ διασκεύασαι.

Ἡ ἀλληλογραφία...

ΣΙΓΑΡΕΤΑ

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ - ΠΡΟΤΟΠΑΠΑ

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ἡ ἀλληλογραφία...

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

—Εἶνε πλέον νὰ πίνετε κωνίαν, κροσὶ ἢ ἄλλου εἶδους πνευματικὴ ποτὰ γιὰ νὰ πολυμήσετε τὸ ψῆχος. Τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ φέρουν εἶνε τὸ ἀντίθετον.

—Ἐνα στρέμμα θαλάσσης ἐνὸς καλοῦ ἰχθυοτροφείου ἀποδίδει περισσοτέραν τροφήν σὲ μιὰ ἐβδομάδα ἢ ἓνα στρέμμα τοῦ γονιμότερου ἰσθμίου εἰς ὅλην τὴν ἔτην.

—Ἰολογίζεται, ὅτι εἰς βάθος τετταράκοντα χιλιάδων ποδῶν ὑπάρχουν ἀπὸ μὴ 100 δισεκατομμύρια τόνοι γκαϊανθράκων εἰς τὸ ἀγγλικὸν Κράτος (μετὰ τὰς ἀποκλίσεις φυσικὰ).

—Αἱ Τουρκικαὶ μητέρες γεμίζουν τὰ μαστὰ των φυλάκια ἀμέσως μετὰ τὸ γεννηθῆναι καὶ τὰ κολλοῦν σὲ μίαν ποσὴν λίγην κρόκων, λωμύνην σὲ ζεστὸ νερό.

—Τὰ σημερινὰ φασάκια εἶνε μιὰ κεκοιμητὴ τοῦ Μεξικου. Τὰ φασάκια αὐτὰ περιέχουν μέσα μικρὰ ἔντομα τῶν ὁποίων αἱ οπακωμεικὰ κινήσεις τὰ κάττον νὰ πηδῶν καὶ νὰ χορεύουν. Μόλις τὰ τοποθετήσῃ σὲ τὸ πιάτο ὀμὰ ἢ ὄσον δηλοῦσιν εἶνε ἀδύνατον νὰ μείνουν ἀκίνητα.

—Τὸ Λονδίνον σὲ λίγο θὰ ἔχη ὄρον στενωμένους με σπληνὴ κενουσίαν. Τὸ δημοτικὸν ομιβούλιον ἐνήργησε τὴν ἐπιστορικὴν διαφύρον κεντρικὸν ὄρον, ὅσον ἔχουν τὴν μεγαλειτέραν κίνησιν.

—Ἡ μητροπόλις τῆς Πίζης ἔχει μιὰ πολὺ περίεργη ἡχώ. Ἄν ἰσχυρῶς σπυε δύο ῥόδες δὲν ἀνηχῶν καθόλου ἀλλ' ἂν ἰσχυρῶς σπυε τρεῖς ἐπαναλαμίδοντα, πολλαπλασιάζονται καὶ ἀποδίδουν ὠραισιώτην ἀρμονίαν.

—Οἱ ἐλέφαντες φοβοῦνται τρομερὰ τοὺς ποτικῶνας. —Ὁκάπεδα εἰς τὴν ὄδον Μπὸνι τοῦ Λονδίνου πωλοῦνται πρὸς 900 φράγκα τὸν λίθρον.

—Μόνον ἓν δένδρον παράγει λουλούδια καὶ καρπὸς συγχρόνως—ἡ πορλίδια. —Τὰ χέλια ἔχουν ἐξοδικηθῆ ἐκ φύσεως με ἓνα ὄργανον ὅπως τοὺς πρῶτα τεύχη τὰ μάτι ποὺ μοιάζει με μαγογυά τοκαλιά.

—Στὴ Σουμάρτα πιστεύουν ὅτι τὸ κέρας τοῦ γιρῶνιου εἶνε πρῶτης τάξεως ἀντίδοτον κατὰ τὴς δηλητηρίασεως καὶ διὰ τοῦτο κατασκευάζουν ἐξ αὐτοῦ κέπελα καὶ ποτήρια. —Ὁ Τόρας Νικολάος ἔχει περισσοτέρω ἀνάπορα ἀπὸ κάθε ἄλλον ἡγεμόνα.

—Ἡ καρκινία μαζεύονται δικὰ ζῶν καὶ τιμωροῦν κάθε καρκινίαν ποὺ περιπέσῃ εἰς ἐγκλημα ἢ λάθος. Ποῖα ἀκριβῶς ἐγκλήματα τιμωροῦνται εἶνε ἀγνωστον μέχρι σήμερον. —Τὸ χαμομηρίον προεργάζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ προσωρινὴν ἀντίδοτον κεναν αἶρος εἰς τοὺς πνεύμονας.

—Ἐνα πολὺ περίεργον τρῶπον φιλικῶν χειρισμῶν ἔχουν εἰς τὰς νῆσους τῆς Νοτίου θαλάσσης. Μόλις ἰδῆται τὸν φίλον σας, μετρίστη ἐκφραστὶς χαρὰς καὶ φιλοφρονήσεως εἶνε νὰ τοῦ ῥίξτε πάνω τον μιὰ κανάτι νερό.

—Τὸ μεγαλειτέρον λουλούδι σὶν κόσμῳ εὑρίται στὴ Σουμάρτα. Ἐχει διάμετρο μίαν γιάδωσι καὶ ζυγίζει δεκά πέντε λίτρας. —Ἐνας κώδων ποὺ θὰ μπερούσ

ἡ ἀκουσθὶ στὴν ξηρὰ εἰς ἀπόστασιν τριῶν ἢ ἀεὶτε μιλίων, δουλιζόμενος στὴν θάλασσαν μπορεῖ ν' ἀκουσθῇ ἐξ ἀποστάσεως πλεον τῶν ἐξήκοντα μιλίων, μέσῃ σὲ νερό.

—Αἰδύμα γεννῶνται, κατὰ μέσον ὄρον, σὲ κάθε χιλίας γεννήσει. —Οἱ χοῖροι καίτοι πιστεύεται πῶς τρώγουν ὅμι δηλοῦσιν εἶνε δύσκολα ζῶα σὲ φαγητό των. Εἰς 575 φυντὰ, ἡ γίδα τρώγει 449 καὶ ἀπορρίπτει 126. Τὸ πρόβατι εἰς 528 εἰδῶν χοῖρα, τρώγει 387 καὶ ἀπορρίπτει 141, ἡ ἀγελάδα μετὰ 494 φυντῶν τρώγουν 276 εἶδη, τὰ ὄλογα μετὰ 474 τρώγουν τὰ 262, ἐνὸς οἱ χοῖροι ἀπὸ 243 φυντῶν ἐκλέγουν μόνον κατὰ 81 ἀπορρῶνται 171 εἶδη.

—Στὸ Βερολῖνον ὑπάρχουν τῶρα καὶ γυναῖκες ἀντιφύλακες. Τὴν νύκτα βλέπει κανεὶς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτεύουσας νὰ φοροῦσιν ἢ νὰ περιπολοῦν γυναῖκες με τὸν στρατιωτικὸν μανδύαν τοῦ ἀντιφύλακος, τὸ κράνος, τὸ ῥάβδαλον καὶ ἓνα χτυμητέρο ἀστυνομικὸν σκελετὸν των.

—Κάθε Ἀγγλος στρατιώτης στοιχίζει ἐν καροῦ εἰρήνης εἰς τὴν πατριδα των 2, 500 φράγκα ἔτος. Τῶρα μετὰ τὸν πόλεμον στοιχίζει εἰς τὸ ταμίσιον τοῦ Ἀγγλικῶ Κράτους 6,500 τὸ εἶδος ὁ ἑνασ.

—Μέχρι τοῦ εἶτους 1901 δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἐν ὑποδούχιον εἰς τὸν ἀγγλικὸν οὐδὲν. Κατὰ τὴν ἐκδοχῆν τοῦ Ἐνρωπαικοῦ πολέμου ὁ Ἀγγλικὸς στολιχὸς ὑποδουχίαν συνήκοσθε εἰς ὄρηκοντα. Τῶρα, φυσικὰ, ἔχουν πολὺ περισσότερα.

—Τρεῖς χιλιάδες Κορσοὶ ἐξήγησαν νὰ γείνουν ὑπῆκοοι Ρώσους, ὅπως δυνήθουν νὰ καταταχθῶν εἰς τὸν Ρωσσικὸν στρατόν. Εἰς τὴν αἰτησίαν των γράφουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ σταθῶν εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρὸς ἀμέσως.

—Ὁ παραιτηθεὶς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας κ. Ντελασὸν, ὅτι ἦτο ἀκόμη δημοσιογράφος, ἔγραψε ἓνα θεατρικὸν ἔργο, μιὰ κωμωδία εἰς τέσσαρας ἀκτῆς τὴν ὄνομα, ὡς γράφει ὁ ἴδιος, «Πῆρα εἰς ἓνα διευθυντήριον ἀτρον, ζητώντας τὴν συμβουλήν του. Ὁ διευθυντής αὐτὸς ἦτο κῆριος συντηρητικὸς, συντήρις καὶ πολὺ ἰδιοκαύθων. Μοῦ εἶπε τὴν γνώμην του καὶ βάλα πίσω σὲ δικαστικὴ ὄπως ἀποφασὶς ἡμῶν ἐπὶ ληκτικὴ μοῦ ἀπεροφῆσας κάθε ἐνέργεια καὶ φυσικὰ προηγήθην ἐπιελὸς ἀπὸ κάθε φιλολογικὴ ἐνδοξεία. Ἡ κωμωδία ὅμως εἶνε ἀκόμη σὲ συστάξιν μου».

—Ὁ σπαταγῶς Τζακὸς, ὁ ἀριστοτέλης τοῦ Βουλιχαρικού σιατιστοῦ, πρὸ πολλῶν εἰδῶν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου του, ἐπεὶ ἦτο ἀνθρωπολογικὸς εἶχε ἓνα χθὴν πρὸ τοῦ σιατιδιολογίου καὶ κωμικὰ ὄθη εἰς τὸν διὰ τοῦ τουφεκιμοῦ θάνατον ἐπειδὴ ἐπαύσεν ἀνοίξεθον του. Ἡ κατάδικη του ὅμως εἶχε ἀνοσιγῆ ἐπὶ τὸς εἰς τὴν ἐπομένην.

—Ὁ σπαταγῶς Τζακὸς, ὁ ἀριστοτέλης τοῦ Βουλιχαρικού σιατιστοῦ, πρὸ πολλῶν εἰδῶν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου του, ἐπεὶ ἦτο ἀνθρωπολογικὸς εἶχε ἓνα χθὴν πρὸ τοῦ σιατιδιολογίου καὶ κωμικὰ ὄθη εἰς τὸν διὰ τοῦ τουφεκιμοῦ θάνατον ἐπειδὴ ἐπαύσεν ἀνοίξεθον του. Ἡ κατάδικη του ὅμως εἶχε ἀνοσιγῆ ἐπὶ τὸς εἰς τὴν ἐπομένην.

—Ὁ σπαταγῶς Τζακὸς, ὁ ἀριστοτέλης τοῦ Βουλιχαρικού σιατιστοῦ, πρὸ πολλῶν εἰδῶν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου του, ἐπεὶ ἦτο ἀνθρωπολογικὸς εἶχε ἓνα χθὴν πρὸ τοῦ σιατιδιολογίου καὶ κωμικὰ ὄθη εἰς τὸν διὰ τοῦ τουφεκιμοῦ θάνατον ἐπειδὴ ἐπαύσεν ἀνοίξεθον του. Ἡ κατάδικη του ὅμως εἶχε ἀνοσιγῆ ἐπὶ τὸς εἰς τὴν ἐπομένην.

—Ὁ σπαταγῶς Τζακὸς, ὁ ἀριστοτέλης τοῦ Βουλιχαρικού σιατιστοῦ, πρὸ πολλῶν εἰδῶν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου του, ἐπεὶ ἦτο ἀνθρωπολογικὸς εἶχε ἓνα χθὴν πρὸ τοῦ σιατιδιολογίου καὶ κωμικὰ ὄθη εἰς τὸν διὰ τοῦ τουφεκιμοῦ θάνατον ἐπειδὴ ἐπαύσεν ἀνοίξεθον του. Ἡ κατάδικη του ὅμως εἶχε ἀνοσιγῆ ἐπὶ τὸς εἰς τὴν ἐπομένην.

—Ὁ σπαταγῶς Τζακὸς, ὁ ἀριστοτέλης τοῦ Βουλιχαρικού σιατιστοῦ, πρὸ πολλῶν εἰδῶν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου του, ἐπεὶ ἦτο ἀνθρωπολογικὸς εἶχε ἓνα χθὴν πρὸ τοῦ σιατιδιολογίου καὶ κωμικὰ ὄθη εἰς τὸν διὰ τοῦ τουφεκιμοῦ θάνατον ἐπειδὴ ἐπαύσεν ἀνοίξεθον του. Ἡ κατάδικη του ὅμως εἶχε ἀνοσιγῆ ἐπὶ τὸς εἰς τὴν ἐπομένην.

—Ὁ σπαταγῶς Τζακὸς, ὁ ἀριστοτέλης τοῦ Βουλιχαρικού σιατιστοῦ, πρὸ πολλῶν εἰδῶν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου του, ἐπεὶ ἦτο ἀνθρωπολογικὸς εἶχε ἓνα χθὴν πρὸ τοῦ σιατιδιολογίου καὶ κωμικὰ ὄθη εἰς τὸν διὰ τοῦ τουφεκιμοῦ θάνατον ἐπειδὴ ἐπαύσεν ἀνοίξεθον του. Ἡ κατάδικη του ὅμως εἶχε ἀνοσιγῆ ἐπὶ τὸς εἰς τὴν ἐπομένην.

—Ὁ σπαταγῶς Τζακὸς, ὁ ἀριστοτέλης τοῦ Βουλιχαρικού σιατιστοῦ, πρὸ πολλῶν εἰδῶν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου του, ἐπεὶ ἦτο ἀνθρωπολογικὸς εἶχε ἓνα χθὴν πρὸ τοῦ σιατιδιολογίου καὶ κωμικὰ ὄθη εἰς τὸν διὰ τοῦ τουφεκιμοῦ θάνατον ἐπειδὴ ἐπαύσεν ἀνοίξεθον του. Ἡ κατάδικη του ὅμως εἶχε ἀνοσιγῆ ἐπὶ τὸς εἰς τὴν ἐπομένην.

—Ὁ σπαταγῶς Τζακὸς, ὁ ἀριστοτέλης τοῦ Βουλιχαρικού σιατιστοῦ, πρὸ πολλῶν εἰδῶν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου του, ἐπεὶ ἦτο ἀνθρωπολογικὸς εἶχε ἓνα χθὴν πρὸ τοῦ σιατιδιολογίου καὶ κωμικὰ ὄθη εἰς τὸν διὰ τοῦ τουφεκιμοῦ θάνατον ἐπειδὴ ἐπαύσεν ἀνοίξεθον του. Ἡ κατάδικη του ὅμως εἶχε ἀνοσιγῆ ἐπὶ τὸς εἰς τὴν ἐπομένην.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ

Ὁ Πέτρος Κλάες, Βέλγος στρατιώτης, ἦτο ἠρακλεῖος ἀναστήματος καὶ δυναμῆος καὶ ἀφαντάσου εὐστοργίας. Ἡ φροσύνη μίαν του ἦτο συμπαθεστάτη. Εἶχε καταδικασθῇ εἰς θάνατον ὑπὸ τῶν γερμανικῶν ἀρχῶν κατηγορηθεὶς ἐπὶ κατασκοπείᾳ. Ἡ ἀταξία του καὶ αἱ ἀξιοπρεπεῖς ἀπαντήσεσιν του εἶχον προξενήσει θαλάσσαν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς στρατιωτάς. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὰ ἐξήμερωματα. Ἦτο ἀκόμη ἀκόσιος. Οἱ φρονιμοὶ, τοὺς ὁποίους ἐκράτουν δύο στρατιῶται καὶ ὁ ἐπι κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος ἀνθυπολοχαγὸς δὲν τὸ διέλθον ἐντελέως.

Ὁ Κλάες ἐσπῆσθὴ πρὸς τὸν τοῦρον. Ἐζήτησε ὡς ὑστατὴν χάριν νὰ μὴ τοῦ δέσσουν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ νὰ τοῦ ἐπιτρέ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ Η ΡΟΖΑ

Η δύο γυναίκες φαίνονται θαυμάσιες κιά τους είνε σαν μάτια. Η δύο γυναίκες τή θλέπουσν και επί τέλους ή μία λέγει: Ω ροζία θρασύα, θα ώραία. Δέν σοφ φαίνεσαι Μαριγώ; ΩΡΑΙΑ... μί... Κάτι λείπει. Τί λείπει; Εγώ δέ θλέπω νό μου λείπει τίποτα. Σού λέει, και αυτό είνε καί σποθεσίον. Τά ελέμμάτά της ταξιδεύουν είνε τόν ερίζοντα, έπεσαν επάνω είνε τή κομεία της στολής του άμαξά. Έγέλασε και επρόσθεσε: εδ άμαξάς μου ή Μαριγώ μόλις έμεδιάσαν και είνε χαμηλά. — Σί θελίω πώς είνε δικασιαστικά ν' άγα πύται μία από τόν υπερέτιχη. Αυτόμωσου δη σοφ τρείς φορές. Είνε άπείο πώς σέ κυττάζουν. Σέ κάμνουν νά σκάσης στή γέλοια. Και είνε ροζιόν νά είνε άυστηρή τήρη άπάντωνί τους, όσο περισσότερο σέ ά γαπούν, κιά γι' αυτό τούς δίδεις τή παπούτσι των μιά μέρα, μήπως τή παρατηρήσει κανείς και γίνεις γελοία. Η Σεμιγή ή κοου παρατηρούσα πάντα έμπρός της και τέλος άπήνησε. — Η άγάπη ενός υπερέτου δέν με εύχαριστεί καθόλου. Άλλά πώς μου, πώς τή παρατηρήσε ότι σέ άγαπούσαν; όπως τή παρατηρού είνε άλλους. Άπό τή έλακία τους. — Εγώ δέν εύρίσκαθό θλάκιας όσους με άγαπούν. Γίνονται όλοι θλάκιες άγάπη μου. Δέν ήξεύρουν ούτε τί λέ γουν, ούτε τί άπαντούν. Δέν καταλαμβάνουν τίποτα. Και πώς σοφ φάνηκε όταν σέ ήγγήσαν εί υπερέτα σου; κολακωθίθικες, έσυγκινήθικες; — Δέν συγκινήθικα καθόλου. Όσο νά κολακωθώ, ναι, κολακωθίθικα λίγη. Όλες κολακωθούνταν όταν τούς άγαπά κανείς, όποιά και άν είνε. — Ω, Μαριγώ. Ναι, αυτό είνε άλήθεια. Άκουσε νά σοφ διηγηθώ κιά πού μου συνέβη. Θα δήσε πόσο άλλως σου ά συγκινήσεις μας σέ τέτοιες περιπτώσεις. — Πρίν από τέσσαρα χρόνια, έτυχε νά μή έγω υπερέτρια. Έβουκίμασα πέντε εξ χρόνια νά μου κάμνουν και άπελιπίστικα νά βρώ μιά τής προκοπής. Τέλος είδα μιά είδοποίησι στην εφημερίδα. Μία κοπέλλα πού ήξουσε νά μαγειρεύη, νά κενή, νά κενή νήξη ζητούσε θέσι και είχε καλός συστάσεις. Είψουσε ρολίστα και Άγγλικά. Έγραφα στή διεύθυνσι και τήν άλλην μέρα παρουσιάσθη ή κοπέλλα. Ητο ήλιη, άδύνατη, όχηρή έντροπαλή. Είχε ώραία μάτια, ώραίο δέμα και μέ άρεσε. Τής εζήτησα πιστοποιητικά. Μού έδειξεν ένα εγγλέζικον διότι ήτο στή επίτι ενός λόρδου, και έλεγε ότι υπερέτους έκεί τέσσα χρόνια. Τά πιστοποιητικών έλεγε πώς είχε παρατηρήθει ενός οθελώσ διά νά επιστρέψη στην Γαλλίαν και τή μόνο κακό πού εύραμ μαζί της, όπως έγραφε τή πιστοποιητικά, ήτο ότι άρρίσκειτο πολύ κοκέτα. Γέλασα δι' αυτό και τήν έ πήρα. Τήν έλεγον Ρόζα.

Με έκτείνεις έζοχα. Κεντούσε θουμάσια. Έεραπε περίφημα. Ημουν έκστατικός. Όταν με έντυνε, ούτε καν ήρθανόμην τή δάκτυλά της. Και ήτο σιωπηλή. Έβουκί νιζε και δέν έλεγε τίποτα. Τή θεωρούσα φίλη μου. Ένα πρωί ο οικοφύλακάς μου είνε είνε νά μου μιλήση δι' ένα μωστικό. Ητο ένας καλός άνθρωπος, παλιός στρατιώτης, γνωστός τού μακαρίτου τού άνδρός μου και τόν δέχθηκα. Ητο στενοχωρημένος δι' αυτό πού θά μου έλεγε. Είπε τούτο και έκείνη και τέλος μου λέγει:

«Ερωτας. Ναι. Έστραμάτησαν στόν ορίζοντα και τέλος ή Μαριγώ έψιθούσε, χωρίς έρωτα ή ζωή είνε άνοπόρηρη. Θέλω κάποιον νά με άγαπά. Ένας φίλος είνε. Άλλά όλες εμάστε τή ίδιο, ό,τι και άν λές Σεμιγή. Καθόλου, καθόλου, άγάπη μου. Πρωτιώ νά μήν άγαπηθώ από τόν πρώτο τυχόντα. Πώς; εύχαριστώ θά ήτο νά με άγαπούσε... Έσυλλογίζετο ποίον νά έννομάση και παρατήρησε τήν έμπροσθέν της» — Κυρία, κάτω είνε ένας έπόπτης τής άστυνομίας. — Και τί θέλει; — Νά κάμη έρευνα. — Δέν μου άρεσει ή άστυνομία και εθύμωσα. Δέν δέχομαι άστυνομία εδω. Δέν έπιτρέπω. — Ο οικοφύλαξ εζηκολούθησε. — Λέγει, ότι εδω μέσα είνε ένας εγγλή ματίας. — Ερώμαξα και είνε νά όδηγήση τόν άστυνόμον. Ηθέλα νά λάθω εζηρήσεις. — Ο άστυνόμος ήτο άνθρωπος με πολύ καλός τρόπος και είχε τή παράτησι της Λοζανόνος. Εζήτησε συγγνώμην διά τήν ε νήχησιν και με πληροφορήσε, ότι ένας τής υπηρέσις μου ήτο κατοδικαζόμενος συ γχέδικος. Τά έχασα. Τού άπάντησα ότι εν γυδιά δι' έλο μου τή προσωπική. — Ο Πέτρος Κουρτέν, είνε παλιός στρατιώτης. Δέν είνε αυτός. — Ο υπερέτης τού σταθού. Γνωρίζω τούς γονείς του, και ή άμαξά. — Δέν είνε αυτός. — Τέτε, κύριε, έλέπετε ότι έχατέ λάθος. — Συγγνώμην, κυρία, αλλά δέν κάμνω λάθος. Έπιτρέπετε νά έω όλους τούς υπερέτας σου; — Ηνήθην είνε τήν αρχή, αλλά επί τέλους υπεχώρησα και εφώναξα νά παρουσιασθούν όλοι οι άνδρες και γυναίκες. — Ο έπόπτης τούς έκύτταζε και είνε. — Δέν είνε έλοι. — Λέει μόνον ή υπερέτριά μου, αλλά δέν θά νομίζετε θέβαια, ότι αυτή είνε ο συ γχέδικος. — Με ήρώτησε. — Έπιτρέπετε νά τήν ιδώ; — Βέβαια. — Έκάλει τήν Ρόζα και ήλθεν άμέσως. Μόλις εισηλθεν είνε τή δωμάτιον, ή έπόπτης έκαμε ένα νεύμα, και δύο άνθρωποι πού δέν είχα δει κρυμμένοι πίσω από τήν πόρτα. Πήδησαν μέσα, τήν έπιστσαν και

νο πού συλλογίσασαι πόσο. «Ο,τι κ' άν έγω με, πάντα κιά, πού ένδιαφέρε; τή καρδιά μου λείπει. Η άλλη ρώτησε με ένα χαμό γέλο.

— Έρωτας. Ναι. Έστραμάτησαν στόν ορίζοντα και τέλος ή Μαριγώ έψιθούσε, χωρίς έρωτα ή ζωή είνε άνοπόρηρη. Θέλω κάποιον νά με άγαπά. Ένας φίλος είνε. Άλλά όλες εμάστε τή ίδιο, ό,τι και άν λές Σεμιγή. Καθόλου, καθόλου, άγάπη μου. Πρωτιώ νά μήν άγαπηθώ από τόν πρώτο τυχόντα. Πώς; εύχαριστώ θά ήτο νά με άγαπούσε... Έσυλλογίζετο ποίον νά έννομάση και παρατήρησε τήν έμπροσθέν της» — Κυρία, κάτω είνε ένας έπόπτης τής άστυνομίας. — Και τί θέλει; — Νά κάμη έρευνα. — Δέν μου άρεσει ή άστυνομία και εθύμωσα. Δέν δέχομαι άστυνομία εδω. Δέν έπιτρέπω. — Ο οικοφύλαξ εζηκολούθησε. — Λέγει, ότι εδω μέσα είνε ένας εγγλή ματίας. — Ερώμαξα και είνε νά όδηγήση τόν άστυνόμον. Ηθέλα νά λάθω εζηρήσεις. — Ο άστυνόμος ήτο άνθρωπος με πολύ καλός τρόπος και είχε τή παράτησι της Λοζανόνος. Εζήτησε συγγνώμην διά τήν ε νήχησιν και με πληροφορήσε, ότι ένας τής υπηρέσις μου ήτο κατοδικαζόμενος συ γχέδικος. Τά έχασα. Τού άπάντησα ότι εν γυδιά δι' έλο μου τή προσωπική. — Ο Πέτρος Κουρτέν, είνε παλιός στρατιώτης. Δέν είνε αυτός. — Ο υπερέτης τού σταθού. Γνωρίζω τούς γονείς του, και ή άμαξά. — Δέν είνε αυτός. — Τέτε, κύριε, έλέπετε ότι έχατέ λάθος. — Συγγνώμην, κυρία, αλλά δέν κάμνω λάθος. Έπιτρέπετε νά έω όλους τούς υπερέτας σου; — Ηνήθην είνε τήν αρχή, αλλά επί τέλους υπεχώρησα και εφώναξα νά παρουσιασθούν όλοι οι άνδρες και γυναίκες. — Ο έπόπτης τούς έκύτταζε και είνε. — Δέν είνε έλοι. — Λέει μόνον ή υπερέτριά μου, αλλά δέν θά νομίζετε θέβαια, ότι αυτή είνε ο συ γχέδικος. — Με ήρώτησε. — Έπιτρέπετε νά τήν ιδώ; — Βέβαια. — Έκάλει τήν Ρόζα και ήλθεν άμέσως. Μόλις εισηλθεν είνε τή δωμάτιον, ή έπόπτης έκαμε ένα νεύμα, και δύο άνθρωποι πού δέν είχα δει κρυμμένοι πίσω από τήν πόρτα. Πήδησαν μέσα, τήν έπιστσαν και

ΕΠΙΤΑΓΑΣ ΚΑΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΑ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

έκδίδει και ένεργεί έφ' όζων λών ωόζεων ήης Παλαιάς και Νέας Εγγλάδος, υπό άρίστους όρους, ή

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ,

δίδει έχει ίδιο ζηρηρέστερον δίκτυον Άντασσοκρινών.

την έδεσαν πιθάγκωνα. Έγίνα έξω φρενών και έτρεξα νά τήν υπερασπισθώ. Ο έπόπτης μ' έκραύησε. — Αυτή ή κοπέλλα, κυρία, είνε άνδρας και έννομάζεται Νικόλαος Λεγκατέ. Κατέδικάθη είνε θάνατον τή 1875, διότι προσέβαλε γυναίκα τού άσχημα, ώστε πέθανε. Τού έχαρίσθη ή ζωή και έστάλη είνε τήν άστεργον. Πρίν από τέσσαρας μήνας εδρα πέτυσε.

Έμεινα κόκκιλο. Δέν έπίστευα. Ο έπόπτης εζηκολούθησε γελώντας. — Νά σάς τή άποδείξω; Έχει σημάδια τού μπράτσου.

Ητο άλήθης. Τόν έπήρα μαζί. Έκείνο πού με συγκίνησε τόσο δέν ήταν ή νεροτή, ότι με έντυνε και με έφθνε και με ήγγίζεν ένας άνδρας. Άλλά ή ταπεινωσις ή ταπεινωσις τής γυναίκας. Με έννοεί; — Δέν σέ έννοω... — Γιά σέφου. Αυτός ο άνθρωπος είχε κατοδικασθη διότι έπιστέθη σέ γυναίκα και... Συλλογίσθηκα έκείνη τή γυναίκα πού τής είχε έπιτεθή... και ήσθάνθηκα ταπεινωσις. Νά. Με έννοεί έφρα; — Η Μαριγώ δέν άπήνησε. Εζήτησε καταβεβαίαν έμπροσθέν της και τή μάτια της ήσαν μαγνητισμένα από τήν λάμψη των κοιδιών της στολής του άμαξά. Ητο τή θλέμμα της όπως τή θλέμμα της Σπιν γός, τή θλέμμα της άφελός πού τή λαμβάνουν κάποτε αί γυναίκες. (Έκ τού Γαλλικού)

ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΘΑΥΜΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Είνε τήν έν Παιρσιέ από δωδεκαετίας άριστο λειτουργούσαν ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ και ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΟΠΟΥΛΟΥ εζηκολούθησε νά γέ νωνται εγγράφαί, χωρίς νά παρεμποδίζονται ποσώς ούτε οί παλατιό ούτε οι νέοι μαθηταί, επειδή εφαρμόζεται έν αυτή σύστημα Άμερικανικόν άτομικής διδασκαλίας, έργον και σωτήριον υπό πάντων έπαφιν.

Άθω δέ των περιστάσεων, διά τούς εγγραφομένους μετά τήν 15ην Νοεμβρίου τή δίδασκα και τή τραπεζία υπολογίζονται από τής ήμερημνίας ταύτης μέχρι τέλους τού σχολικού έτους και είνε προσηλωτέα κατά δύσεις.

Πρός τούτους δόκλινος ή σειρά των Εμπορικόν και Λογιστικόν μαθημάτων δίδασκαται και διά ταχυδρομικής άνταποκρίσεως.

Πρόγραμμα άνωθεντικόν, κανονισμός τής Σχολής, κανονισμός τού Οικοτροφείου, κα τέλος των Διπλωματούγων και τιμηικά τάλογος συγγραμμάτων πέμπονται δωρεάν τού αίσούντι.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ (Μιάς πεθεράς)

Τρελλάινουμαι γιά τή γυναισιική Άγ. Γίνηκα παρτιά σά δράχος. Έ' άρχία άσκήσεις στή σιγιμή, Άν μου έπέτρεπε τή πάχος Α. Β. Γ.

Προσεχώς Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΙΑΣ Άμερικανικώτατον

ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΛΗ

ΣΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

ΤΟ ΔΙΠΛΩΜΑ

Οί δύο φίλοι μιλούσαν στό καφενείο. Ο ένας έλεγε γιά τήν κόρη του. — Τό κορίτσι μου πήρε τό δίπλωμα Φιλολογίας. — Ο άλλος άπεκρίθη: — Κιά έμάθε τίποτε στό Πανεπιστήμιο; — Απολύτως τίποτα. — Αυτό τό έχω άκούσει και άλλες φορές από άλλους πατέρας. Υπάρχουν δύο είδών πατέρας: έκείνοι πού νομίζουσι ότι θί θυγατέρας των τά έβουον όλα και είνε πού πιστεύουσι πώς τά κορίτσια των δέν έβουον τίποτα. — Ο πρώτος άνθρωπος συνωφερόθη. — Ορσίος είνε. Βρέ άδερφέ δέν είπαι τίποτα εναντίον τής θυγατέρας μου. Δέν έμαθε τίποτα άπλούστατα επειδή δέν της εδόθη εύκαρία νά μάθη. Δέν στείλει σέ τή Γίνηκα φοιτήτρια, ρούκωσε τό μυλό της και τό πήρε πάνω της. — Θα μάθη ποτέ τίποτα; — Αυτό δέν τό ξέρω. Είνε χειρότερα όμως παρά άν δέν έπήγαν καθόλου στό Πανεπιστήμιο. Πραγματικώς γιά νά μάθης κάτι πρέπει προηγουμένως νά άπαλ λαγής από τήν σκέψιν, ότι έχεις έσω και τήν παραμικράν ιδέαν άπ' αυτό τό κιάτι. Άναμειτρές τό μέγεθος τής ιδέας; — Είπαι άπαισιόδοδος. Τότε γιατί τήν εστειλεις στό Πανεπιστήμιο; — Κιά τί ήθελες νά κάμη; Ηθέλε νά πάη κώπος, όπου θά έπίστευσε πώς θά μπορούσε νά μάθη κάτι. Πήγε. Έπίστευσε. — Και τί είνε γνωσις; — Μη με ρωτās αυτό, σέ παρακαλώ. Υποθέτω γνωσις είνε ή έπιτηδείότης πού σέ καθιστά ικανόν νά κάμης κάτι. Κι' ού τό θέβαια δέν άποκρίεται διά τής μελέτης μερικόν όλων άφρήτων διδλιών. — Τότε λοιπόν τό κορίτσι σας είν' ά χρηστό; — Άγρηστο; Ποίος σοφ τό είπαι; — Αυτό συμπραίνει κανείς από τήν μιλία σου. — Άγρηστο. Χα, γά... Καθόλου, φίλε μου. Εί' ένα κορίτσι σπάνιο. Με τό δίπλωμα πού πήρε έρχη άφέντος θέσι δι ευθουρίας σ' ένα Παρθεναγωγείο... **Δις Νεσός**

Κιά όμως...

— Ένα καλόν όνομα είνε πλέον έπιθυμητόν από τή μεγάλα πλούτη, έβρόνται ή φωνή τού ισραηλτικού.

— Και όμως, επρόσθεσε μέσα του ο Κοινός Άνθρωπος, τή μεγάλα πλούτη σέ εδούσαν από τή φυλακή ή σέ κρατούν στήν πρωτεύουσα όταν γίνεσαι έπιστάτευσις.

Γιά πόσο;

Μιά κύρια έγραψε μιά γόφτισσα νά της πη τήν μούρα της. Η Ταγγιά της έπιχσε τό χέρι, κτύπησε τή μάτια της και κόνει.

— Καλή, τρανή κυρά είνε. Κλήη τή γή έχεις. Η γραφή εδω λέει πώς θά δάλης μιά μέρα, γνήγορα, τής χήρας τή βέλα.

— Θεέ μου, κάνει ή κυρία τρομαγμένη; κ' έπίτα ερώτησε με μεγάλο ένδιαφέρον. — Γιά πόσον καιρό; Μπορείς νά μου πής; Γιά πόσο;

Ο Κος Κοντορεβιθούλης

25 Νοεμβρίου, ενταθα. Κήριε σήματα Προγέσε μετά τή γεμια έμηναν μνη ο μπαμπας και η μαμα μέσα στην τραπεζαρία και ενο σπος σήνθος επαρωμενεα απο τη θηρα για νακουσο τι λενε κε ελε γε ο μπαμπας ηδες τον Κοντορεβιθουλη μας που γραφη κε δημοσιεδη πολη εξυπνος θα γινει σαν κε εμνα κε τοτε η μαμα εγελασε κε ηπε σιι αυτα ημε κολοκηθια κε ο μπαμπας λην ποσ ημε απαρλακτος αφτος επηδη κε αφτωσ μαλιστα μια ηταν μικρος εγραφε κε η μαμα ηπε ποσ ημε α παραλακτος ο προτος εδεφερος του πατε ρα της ο δικηγωρος κηρος Παπακης σπα ματια κε στη ροχη ημε ο ιδιος. Ο μπαμπας τοτε εδρθε το σιγχο του κε κανη ποσ αν μου μαζει σε τιποτα ο κηρος Παπακης ημε μονο στο μυαλο κε η μαμα την επισταν τα νευρα της κε λην ποσ δεν επιτρέπη στον κοσμο νη της βρίζουν τους σιγηκε νης της. Πολε μορφη ημε οι σιγηκε σου κανη ο μπαμπας με προκνότηκη ναν τους χαρης κηρά μου. Αρχιτε επητα κευ της εστος κε ης την εδχί του παθους της η μαμα εσπασε 1 ποτηρη του κραιου κε ο μπαμπας ηπε ποσ δεν ενοη να πληρω ηη αυτος κε αλοι να σπάδουν. Κε εσηκο θηκε αμετος με εσπασε θηο (άρ. 2) ποτηρη του τσαγιου. Επητα μαλωσηαν σπα γε ρα τοσο που κατεθικη η επηθερία καθος η μαμα εσκουζε στο σσσα κε μας επηρε πανο κε μας εκληγε στην κικαλας μας κε δεν επηγαμε καθολου σχολη το απογευμα. Κε την αλη μέρα δεν επηγαμε κε νιαστέ εφχαρηστικημη εγο κε η Διλίτσα με την κατασταση αλα δησητης ο πραματά εσι εβαν την αλη μερα κε μας εσπηλαν σκολη. Κε η ήθησα Καλοση ηδες με εροτη σε γιατι μαλωσαν ο μπαμπας κε η μαμα κε της ηπα σιι η αιτια ησαν τιποτεφικα δη λαδη εγο μονο. Κε τοτε η ήθησα μερω ηπεσ τινος μαζω κε της ηπα εγο δε μαζω ζω ουτε του μπαμπας ουτε της μαμας ουτε του πρώτου εδεφερου του μπαμπας της. Εγο της ηπα ήθησα μου μαζω εσενα κε δε θα μαλκον ποτε μου ουτε θα σπακω τη πατα αλα θα γινο καλός ανθρωπος σαν κε σενα. Κε τοτε η ηθησα με φηλπε κε μου δωσε κε μια δεχαρα. Ασπασμος απο ολους μας μενο παντοτε ολο ημετερος.

στην ήδεσαν πιθάγκωνα. Έγίνα έξω φρενών και έτρεξα νά τήν υπερασπισθώ. Ο έπόπτης μ' έκραύησε. — Αυτή ή κοπέλλα, κυρία, είνε άνδρας και έννομάζεται Νικόλαος Λεγκατέ. Κατέδικάθη είνε θάνατον τή 1875, διότι προσέβαλε γυναίκα τού άσχημα, ώστε πέθανε. Τού έχαρίσθη ή ζωή και έστάλη είνε τήν άστεργον. Πρίν από τέσσαρας μήνας εδρα πέτυσε.

Έμεινα κόκκιλο. Δέν έπίστευα. Ο έπόπτης εζηκολούθησε γελώντας. — Νά σάς τή άποδείξω; Έχει σημάδια τού μπράτσου.

Ητο άλήθης. Τόν έπήρα μαζί. Έκείνο πού με συγκίνησε τόσο δέν ήταν ή νεροτή, ότι με έντυνε και με έφθνε και με ήγγίζεν ένας άνδρας. Άλλά ή ταπεινωσις ή ταπεινωσις τής γυναίκας. Με έννοεί; — Δέν σέ έννοω... — Γιά σέφου. Αυτός ο άνθρωπος είχε κατοδικασθη διότι έπιστέθη σέ γυναίκα και... Συλλογίσθηκα έκείνη τή γυναίκα πού τής είχε έπιτεθή... και ήσθάνθηκα ταπεινωσις. Νά. Με έννοεί έφρα; — Η Μαριγώ δέν άπήνησε. Εζήτησε καταβεβαίαν έμπροσθέν της και τή μάτια της ήσαν μαγνητισμένα από τήν λάμψη των κοιδιών της στολής του άμαξά. Ητο τή θλέμμα της όπως τή θλέμμα της Σπιν γός, τή θλέμμα της άφελός πού τή λαμβάνουν κάποτε αί γυναίκες. (Έκ τού Γαλλικού)

Ναύπιον X. Π. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

Η ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ω ΓΥΝΑΙΚΕΣ! ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

ΤΩΡΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ—ΤΙ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΑΙ ΑΓΓΑΙΔΕΣ

Ἡ μία πρὶν σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι της μὲ τὴ μάσκα (κατὰ τῶν ἀσφυξιογόνων) στὸ χέρι περιμένει νὰ διαβῆ κανένα Ζέππελιν. Ἡ ἄλλη δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῆ ἂν δὲν τῆς φέρουν τὸ ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν (:). Ἡ τρίτη, μόλις ἔλαθε τὸ γράμμα ἀπὸ τὸν καλὸ της στὸ μέτωπο, ποῦ ἐρχεται νὰ περάσῃ μιὰ βδομάδα στὸ Λονδίνο μαζί της. Ἡ τελευταία, ρομαντικὴ, πλέκει φανέλλα γιὰ τὸν στρατιώτη καὶ περιμένει τὴν νίκη!